

OMA BOEF

≡ SLAAT WEER TOE

Andere boeken van David Walliams bij Clavis

Broodje rat

De ergste huisdieren van de wereld

De ergste juffen en meesters van de wereld

De ergste ouders van de wereld

De grootste ettertjes van de wereld

De grootste ettertjes van de wereld 2

De grootste ettertjes van de wereld 3

De Middernachtbende

De waanzinnige tandarts

De wereld van David Walliams

Dinges

Het beest van Buckingham Palace

Het ijsmonster

Joe Biljoen

Meneer Stink

Oma boef

Opa vlucht

Operatie Apekool

Papa bandiet

Slijm

Tante Troela

David Walliams

OMA BOEF SLAAT WEER TOE

*Met illustraties van Tony Ross
Vertaald door Finne Anthonissen*

*Voor mijn geweldige moeder,
die ook een oma boef is*

David Walliams
Oma boef slaat weer toe
Tekst © 2021 David Walliams
Illustraties © 2021 Tony Ross
Belettering auteursnaam © 2010 Quentin Blake
© 2023 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagillustratie: Tony Ross
Vertaling uit het Engels: Finne Anthonissen
Oorspronkelijke titel: *Gangsta Granny Strikes Again*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books,
een afdeling van HarperCollins Publishers Ltd, Londen
Trefw.: humor, grootmoeder, familie, spanning, diefstal
NUR 282
ISBN 978 90 448 4901 1
D/2023/4124/228
Alle rechten voorbehouden

De auteur en de illustrator behouden het morele recht om erkend te worden als makers van dit werk.

www.clavisbooks.com

DANKJEWELS

MEESTERS DER VERMOMMING:

ANN-JANINE MURTAGH

Mijn verantwoordelijke uitgever

CHARLIE REDMAYNE

CEO

TONY ROSS

Mijn illustrator

PAUL STEVENS

Mijn literair agent

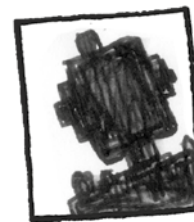
HARRIET WILSON

Mijn redacteur

KATE BURNS

Beeldredacteur

SAMANTHA STEWART

Productieverantwoordelijke

VAL BRATHWAITE

Creatief regisseur

ELORINE GRANT

Vormgever

KATE CLARKE

Vormgever

MATTHEW KELLY

Vormgever

SALLY GRIFFIN

Ontwerper

GERALDINE STROUD

Mijn pr-verantwoordelijke

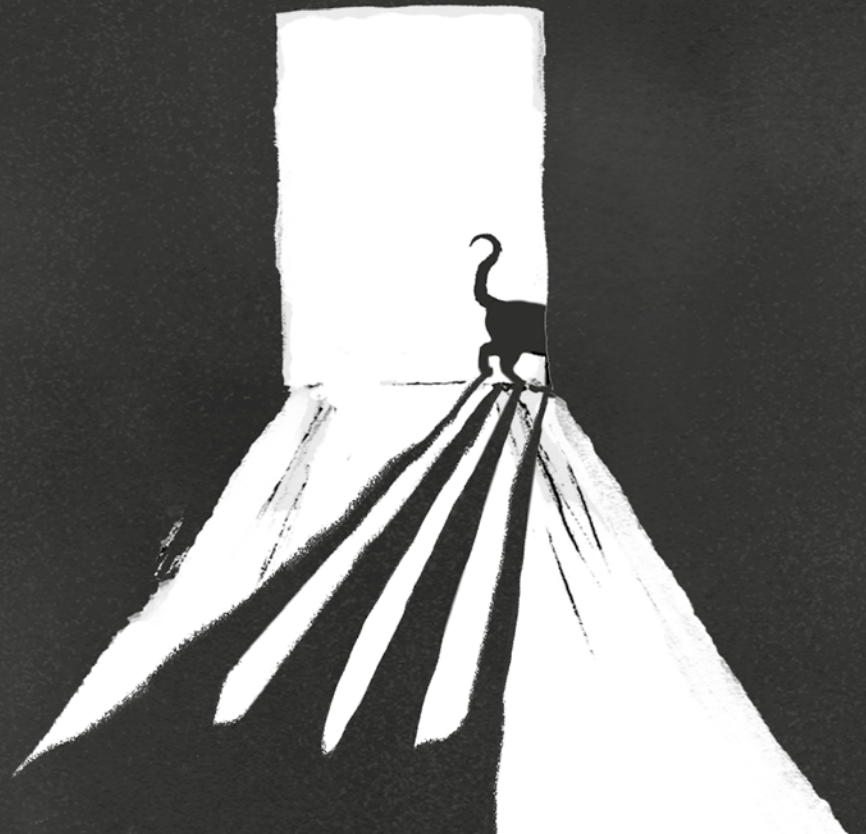
TANYA HOUGHAM

Audioproducer

David Walliams

*Er is een jaar voorbij sinds Ben zijn
liefste oma boef verloor, maar de legende
van De Zwarte Kat leeft voort!*

MAAK KENNIS MET DE PERSONAGES UIT DIT VERHAAL

BEN

Onze held is een doodgewone twaalfjarige jongen die een buitengewoon avontuur heeft meegemaakt. Samen met zijn oma, alias De Zwarte Kat, stal hij bijna de kroonjuwelen uit de Tower. Maar zijn tijd als internationale juwelendief is voorbij. Ben gaat nu helemaal voor zijn grote droom: loodgieter worden.

MAM

Overdag werkt Linda in een nagelstudio en haar avonden zijn gevuld met ballroomdansen. *Dansen met de sterren* is haar meest favoriete televisieshow. Een van de professionele dansers heeft in het bijzonder haar hart gestolen. Hij heet Flavio Flavioli en zijn foto's sieren elke hoek van het huis. Linda wil dolgraag dat haar enige kind Ben zijn droom om loodgieter te worden opgeeft en net als Flavio een danskampioen wordt!

PAP

Pete is beveiligingsmedewerker in de plaatselijke supermarkt. Hij kan nog geen sprintje trekken – hij kreeg de afgelopen tien jaar maar één winkeldief te pakken: een oude man met een rollator die kuipjes boter probeerde te stelen – maar hij is net zo dol op ballroomdansen als zijn vrouw. Linda's liefde voor dansen werkte aanstekelijk en nu oefent het echtpaar hun pasjes door het hele huis.

RAJ

Raj is de populairste winkelier van de stad. Zijn krantenwinkel Rajs Nieuws is een eeuwige puinhoop, maar toch kan niemand zijn superkortingen en lekkers dat over de datum is weerstaan. Raj en Ben zijn altijd dikke vrienden geweest en hun band is alleen maar hechter geworden sinds Ben zijn oma verloor. Raj tovert altijd een lach op Bens gezicht met een flauw mopje of gratis chocolade.

MENEER MOEIAL

Meneer Moerman, beter bekend als meneer Moeial, is een bemoeizieke buurman. Hij was vroeger majoor en leidt nu de plaatselijke buurtwacht. De oudjes houden samen een oogje in het zeil voor inbrekers, maar meneer Moeial gebruikt dat als excuus om iedereen te bespieden. Hij houdt vooral Ben scherp in de gaten. Meneer Moeial beweerde dat de jongen samen met zijn oma de kroonjuwelen had gestolen, maar niemand geloofde hem. Nu is hij uit op wraak!

FLAVIO FLAVIOLI

Flavio is de hartenbreker van de megapopulaire televisieshow *Dansen met de sterren*. De Italiaanse koning van de dansvloer heeft een neppe roodbruine huidskleur, glanzende achterovergekamde haren en de oogverblindendste witte tanden die je ooit hebt gezien. Hij draagt felgekleurde danspakjes en lijkt sprekend op een karamelsnoepje in een wikkel.

EDNA

Ben ontmoette Edna op de begrafenis van zijn oma. Ze is oma's nicht. Edna had meteen een zwak voor Ben en de twee raakten het afgelopen jaar bevriend. De jongen gaat elke zondag langs bij Edna in het verzorgingstehuis voor thee en gebak, een potje scrabble en een babbel over de goede oude tijd.

DE BIBLIOTHECARRESSE

Deze dame werkt al haar hele leven in de bibliotheek. Ze vertrouwt Ben voor geen meter en houdt hem scherp in de gaten met haar kraallogies wanneer hij in de bibliotheek is.

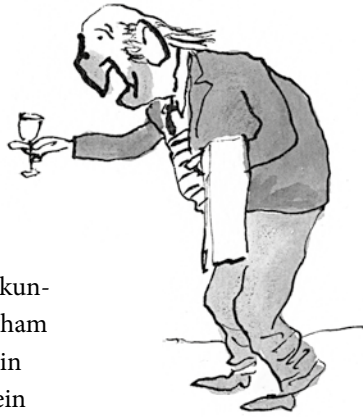
DE KONINGIN

De koningin hoeft eigenlijk niet voorgesteld te worden. Ze ontmoette Ben en zijn oma de nacht dat ze HAAR kroonjuwelen uit de Tower probeerden te stelen. De koningin was zo ontroerd door hun bijzondere band dat ze de twee ter plekke gratie verleende.

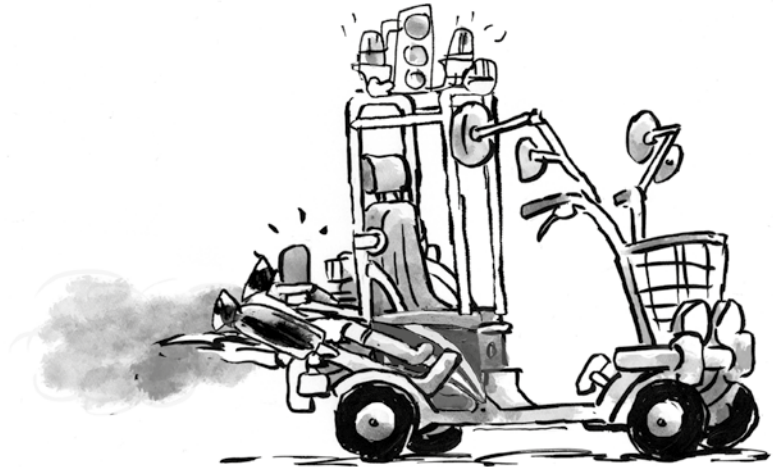
BUTLER DE BUTLER

Meneer Butler had geen betere naam kunnen hebben als de butler van Buckingham Palace. Hij is zó oud dat hij de koningin al trouw bediende toen zij nog een klein meisje was.

BERNADETTE

Ben erfde oma's scootmobiel omdat ze wist hoe dol hij erop was. Nu staat die bij hem in de garage.

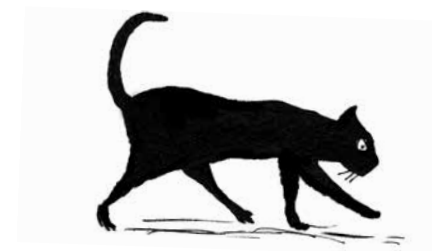

AGENT TOFFEE

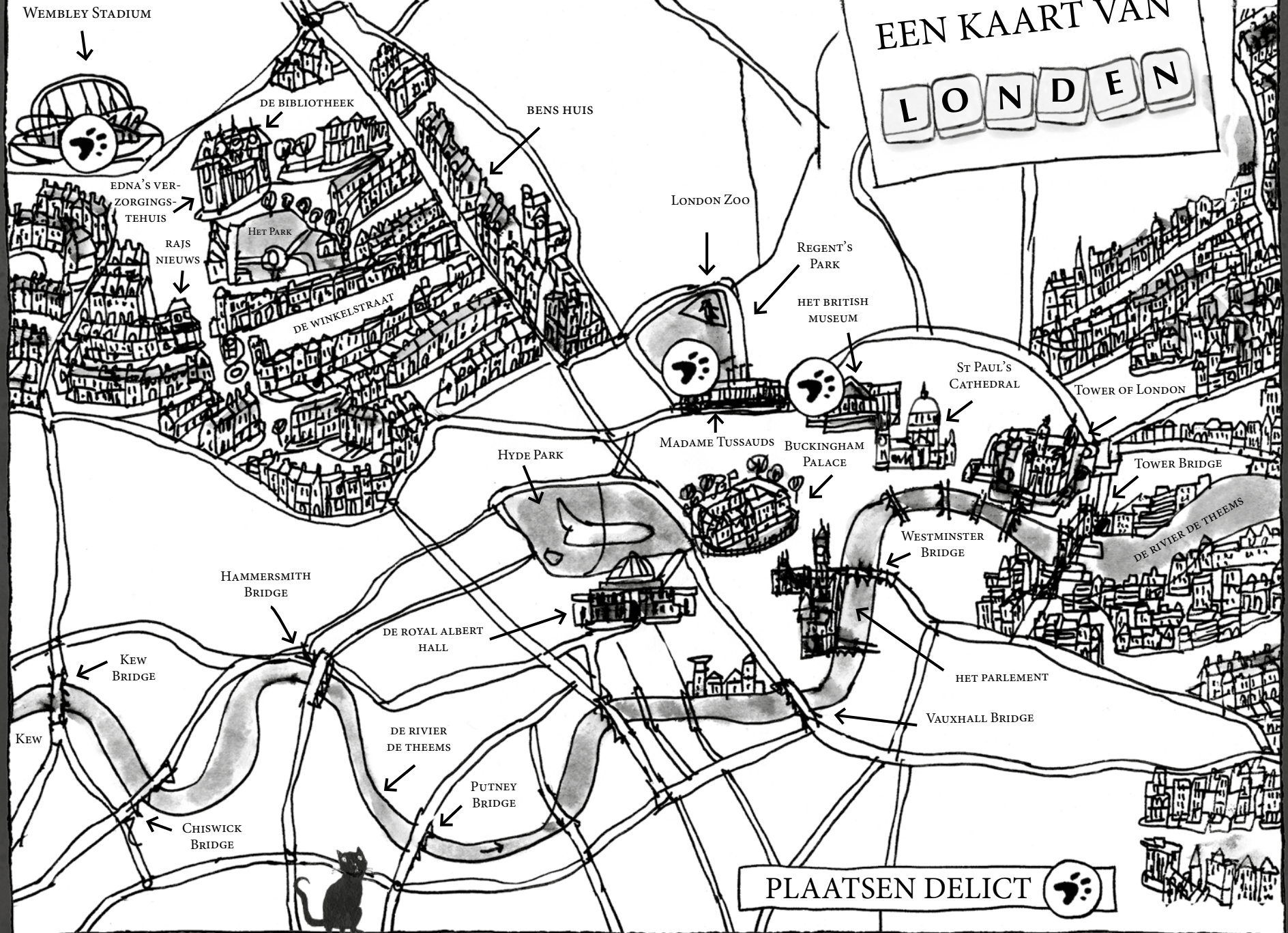
Ben en zijn oma werden onderschept door agent Toffee toen ze op weg waren om de kroonjuwelen te stelen. De politieagent hield hen tegen toen oma met haar scootmobiel op de snelweg reed. Ze wisten hem voor de gek te houden en uiteindelijk gaf hij hun zelfs een lift naar de Tower!

DE ZWARTE KAT

EEN KAART VAN LONDEN

WEMBLEY STADIUM

DE BIBLIOTHEEK

BENS HUIS

EDNA'S VER-
ZORGINGS-
TEHUIS

RAJS
NIEUWS

DE WINKELSTRAAT

LONDON ZOO

REGENT'S
PARK

HET BRITISH
MUSEUM

ST PAUL'S
CATHEDRAL

TOWER OF LONDON

HYDE PARK

MADAME TUSSAUDS

BUCKINGHAM
PALACE

TOWER BRIDGE

HAMMERSMITH
BRIDGE

DE ROYAL ALBERT
HALL

WESTMINSTER
BRIDGE

DE RIVIER DE THEEMS

Kew
BRIDGE

HET PARLEMENT

VAUXHALL BRIDGE

DE RIVIER
DE THEEMS

PUTNEY
BRIDGE

CHISWICK
BRIDGE

PLAATSEN DELICT

DEEL EEN

TERUGKEER
VAN DE
KAT

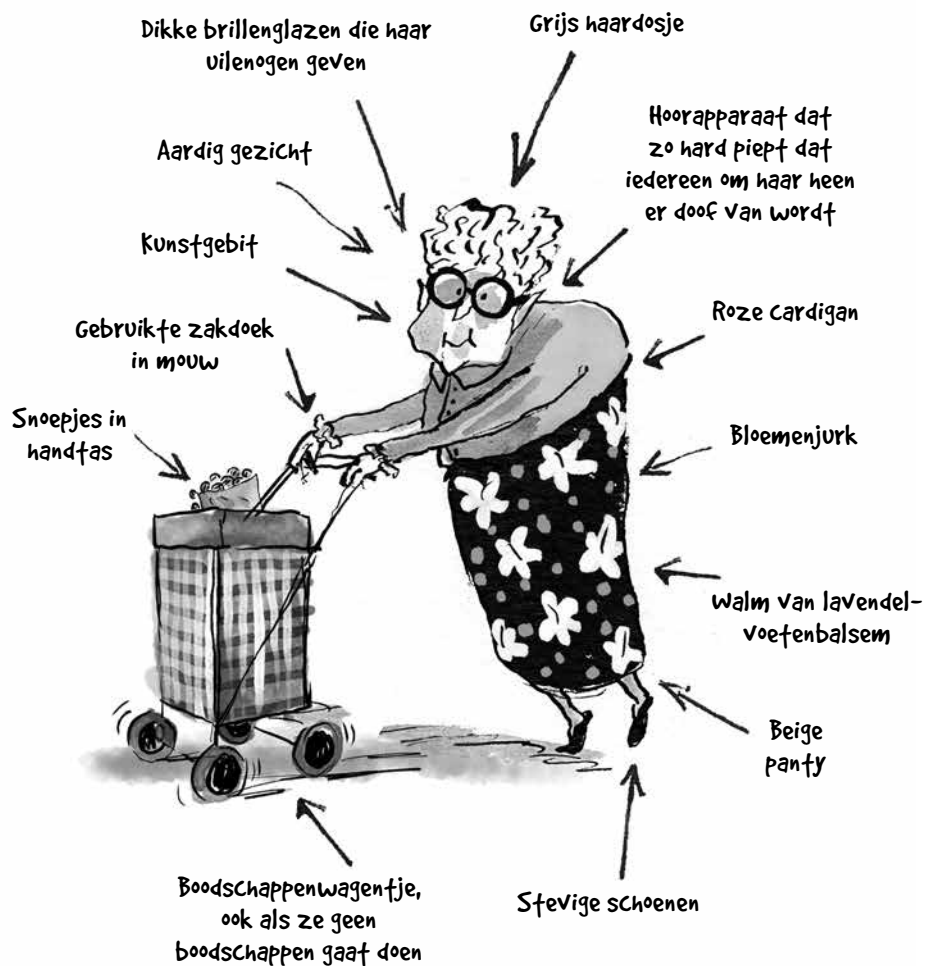

EEN PRACHTIG
BOEKET
MET KOOL

'Kool?' klonk een stem achter Ben.

De jongen stond op de begraafplaats bij de grafsteen van zijn oma. Ze was een jaar geleden gestorven en Ben legde een prachtig boeket met **kool** voor haar neer.

Ben draaide zich om en keek recht in een bekend gezicht. Het was Edna, oma's nicht. Hij had haar vorige kerst voor het eerst gezien bij de begrafenis en ze waren een soort van vrienden geworden. Nu bracht Ben haar elke week een bezoekje in het verzorgingstehuis om te kletsen, meestal over oma. De oudjes keken altijd uit naar zijn komst, omdat hij vaak een handje hielp als er problemen waren met de leidingen.

Edna zag eruit als een typisch omaatje.

‘O, hoi Edna,’ zei Ben. ‘Wat doet u hier?’

De oude dame had een rode roos in haar hand en een verdrietige glimlach op haar gezicht.

‘O! Tja, liefje, ik kom hier eens per week om een roos op het graf van mijn overleden echtgenoot te leggen. Waarom heb jij een boeket met **kool** bij je?’

‘Voor oma. Daar was ze dol op.’

Edna kreeg een droevige blik in haar ogen. ‘O ja, ik herinner mij die geluiden als ze bij me op de thee kwam nog goed.’

‘**Kool** kan toch niet praten!’

‘Nee, ik bedoel het geluid van je oma’s billenfloepsies als ze kool gegeten had. Zoals ...’

‘Een kwakende eend!’ riep Ben.

‘Ik had het niet beter kunnen zeggen, liefje!’

‘**KWAK! KWAK! KWAK!**’ deed hij na terwijl hij rondliep op het pad en kwaakte bij elke stap.

De twee barstten in lachen uit.

‘**HAHA!**’

Een traan rolde over zijn wang naar beneden. Ben wist niet of het een blijde of een verdrietige traan was. Waarschijnlijk een beetje van beide. De dood van oma was het hardst aangekomen bij Ben. Ondanks het leeftijdsverschil waren ze hechter met elkaar dan wie dan ook in de familie. Toen ze stierf, had Ben het gevoel dat de wereld stilstond. Maar die stond niet stil. Ze bleef gewoon draaien. Ben deed alle dingen die hij altijd deed, zoals:

tanden poetsen ...
naar school gaan ...
in bad gaan ...
huiswerk maken ...

en lezen in **DAG LOODGIETER**.

Maar hij miste haar de hele tijd. Het leek wel of een deel van hem samen met oma verdwenen was.

‘Ik weet niet waarom ik huil,’ snikte hij.

Edna haalde een gebruikte zakdoek uit haar mouw en droogde Bens tranen ermee.

‘Omdat je van haar hield. Verdriet is de prijs die je betaalt voor de liefde. En o, lieve hemel, jij was haar oogappel! Ze was dol op je, Ben. Blijf maar over je praten!’

De jongen tuurde naar de lucht. ‘Denk je dat oma nu naar ons kijkt?’

‘Daar ben ik zeker van,’ antwoordde Edna. ‘En ik denk dat ze heel trots is als ze ziet wat voor een lieve jongeman je wordt en dat je zo goed voor mij en mijn leidingen zorgt.’

‘Oma was heel speciaal. Ze was niet zoals andere oma’s. Ze was mijn ...’

Ben haperde. Hij had bijna ‘**oma boef**’ gezegd!

‘Je wat, liefje?’ vroeg Edna.

‘Niks,’ mompelde Ben. Hij moest oma’s geheimen geheimhouden. Zelfs voor haar beste vriendin Edna. Niemand wist van oma’s dubbelleven als de internationale juwelendief **DE ZWARTE KAT**. Of tenminste, niemand anders dan *Harle Majesteit de Koningin*, die hen

die noodlottige nacht op heterdaad betrapte toen ze haar kroonjuwelen wilden stelen uit de Tower.

‘Wat wilde je zeggen, liefje?’

‘Dat vertel ik je wel een andere keer,’ antwoordde Ben. ‘Ik zie je zondag op de gewone tijd.’

‘Ik zet het **SCRABBLEBORD** klaar! Denk jij aan de **pepermuntsnoepjes?**’

‘Doe ik!’

Toen Ben de begraafplaats verliet, zwaaide Edna hem glimlachend na. Daarna legde ze de rode roos op het graf van haar overleden echtgenoot.

Op dat moment zag Ben een **zwarte** kat achter oma’s grafsteen vandaan sluipen.

Ze bewoog zich voort als een panter. De kat draaide zich om, keek de jongen recht aan en miauwde.

‘MIAUW!’

Ben liep terug om de kat te aaien, maar die verdween even snel als ze verschenen was. Ze sprong op de stenen muur die de begraafplaats omsloot.

En met nog een sprong
was het dier

verdwenen.

2

E E N   W I J Z E
N E U S

PING!

De deurbel ging toen Ben de krantenwinkel binnenstormde.

‘Ah, Ben! Mijn favoriete klant!’ riep de vrolijke man achter de toonbank. Raj was net een reusachtig gummibeertje, altijd met een lach op zijn gezicht en een tikkeltje zoet.

‘Hoi Raj!’ antwoordde Ben. ‘Heb je de nieuwste **DAG LOOD-GIETER** al?’

‘Vergeet die sifons, stortbakken en stopkraantjes!’ bulderde hij. ‘Heb je het nieuws niet gezien?’

‘Welk nieuws?’

‘Het **nieuwsnieuws!**’

‘Welk **nieuwsnieuws?**’

‘Het **nieuwsnieuwsnieuws!**’

‘Welk **nieuwsnieuwsnieuws!**’

‘Het masker van Toetanchamon is ...’ Raj liet een dramatische stilte vallen. ‘... **gestolen!**’

Het stond allemaal op de voorpagina van de krant.

Dagelijks Nieuws

GROOTSTE ROOF UIT DE GESCHIEDENIS!

Het dodenmasker van koning Toetanchamon is gestolen. Het British Museum in Londen kreeg het onlangs gerestaureerde masker voor een tentoonstelling in bruikleen van het Museum der Egyptische oudheden in Caïro. Gisteravond verdween het masker

bij vermoedelijk de grootste roof uit de wereldgeschiedenis: het masker is namelijk enorm kostbaar. Het werd meer dan 3000 jaar geleden bijgeplaatst in de grafombe van de oud-Egyptische kindkoning Toetanchamon. Het massieve gouden masker is ingelegd met edelstenen. Het werd voor de farao ontworpen om mee te nemen naar het hiernamaals toen hij op amper negentienjarige leeftijd stierf. Het dodenmasker is een van de bekendste voorwerpen ter wereld en daardoor van onschatbare waarde.

‘Dat masker is sowieso miljoenen waard!’ riep Ben uit.

‘Miljarden!’

‘Biljoenen?’

‘Ziljoenen!’

‘Is een ziljoen een echt getal?’ vroeg Ben.

‘Geen idee. Maar een **triljoen** wel!’

PING! deed de deurbel weer. De twee keken meteen op: de deur was open, maar er was niemand te zien ...

‘Wie was dat?’ fluisterde Ben.

‘Niemand,’ zei Raj.

‘Het kan niet niemand geweest zijn.’

‘Ik heb niemand naar binnen of naar buiten zien gaan.’

‘Maar wat was het dan?’

‘Een windvlaag,’ beweerde Raj, die naar de deur liep om haar weer dicht te doen.

Intussen gluurde Ben in de winkelgangen, maar hij zag niemand.

Hij ging zachter praten: ‘Dus, wie heeft het masker van Toetanchamon gepikt?’

‘Dat weet niemand. Maar de dief was zo brutaal om een aanwijzing achter te laten.’

‘Wat voor aanwijzing?’

‘Op de radio zeiden ze dat de dief op de plaats delict een boodschap in **SCRABBLELETTERS** had gelegd.’

De ogen van de jongen werden groot. **SCRABBLE** was altijd het lievelingsspelletje van zijn oma geweest.

‘Wat stond er dan?’

‘**MIAUW.**’

‘Miauw?’

‘Miauw! Zoals katten doen: **MIAUW!**’

Ben was op slag stil. Het leek er akelig op dat dit een aanwijzing was voor de identiteit van de dief.

‘Gaat het wel, Ben?’ vroeg Raj.

‘Ja, hoor,’ loog hij.

‘Je ziet er bleek uit!’ Raj begon druk door zijn winkel te hollen. ‘Hier, ruik even aan deze **supersterke pepermuntjes**. Dan krijg je wel weer kleur op je wangen!’

De man stak het rolletje bijna in Bens neus en de jongen ademde de muntgeur diep in.

‘Het is onmogelijk,’ mompelde Ben.

‘Wat is onmogelijk?’

‘Het kan niet waar zijn!’

‘Het is wel waar! **Kijk maar!** Ze zenden het op alle televisiezenders uit!’

Raj wees met zijn duim naar de kleine zwart-wit-tv die op een schap achter de toonbank stond. Een nieuwsupdate kwam flikkerend in beeld.

De nieuwslezer kondigde aan: ‘We hebben net een doorbraak binnengekregen. Het masker van Toetanchamon is ...’

‘Nee maar! Ze hebben het waarschijnlijk gevonden!’ riep Raj.

‘... nog steeds niet terecht ...’

‘Waarom doen ze nog moeite?’ mopperde Raj, die de televisie uitzette.

Ben was in gedachten verzonken. De diefstal van een waar-

devol artefact uit een zwaarbeveiligd museum rook naar **DE ZWARTE KAT**. Wie anders dan een beruchte internationale juwelendief zou zo'n spectaculaire inbraak voor elkaar krijgen? En de **SCRABBLELETTERS** vormden ook nog eens **M I A U W**. Dat was geen aanwijzing. De letters waren zo gelegd om de politie uit te dagen: je kunt me toch niet pakken!

Maar zijn oma boef **KON*** de dief helemaal niet zijn. Ze was immers al een jaar dood.

Dit was een **GIGANTISCHE PUZZEL** die Ben maar wat graag wilde oplossen.

'Ben, herinner je je vorig jaar nog, toen al die dure juwelen voor die kringloopwinkel waren achtergelaten?' vroeg Raj.

'In een koekjestrommel! Tuurlijk weet ik dat nog!' antwoordde de jongen.

Dat waren de juwelen die hij op een avond in oma's keuken had gevonden. Een ontdekking die het hele avontuur in gang had gezet!

Oma zwoer toen dat het allemaal goedkope namaakjuwelen waren, dat ze **DE ZWARTE KAT** helemaal niet was.

Maar dat was een **DUBBELE LEUGEN!**

De juwelen bleken miljoenen waard te zijn. De opbrengst ging naar goede doelen voor oude mensen. Oma was dus wel een echte **BOEF!**

'Er werd toen in de stad gefluisterd dat de juwelen de buit zouden zijn van een wereldberoemde dief!' zei Raj. 'Een dief van wie niemand de naam weet!'

'Toch niet zo beroemd dan.'

'Ja hoor, wijze neus!'

'Het is wijsneus!'

'Die extra korting kun je op je buik schrijven!'

'Maar weet je, de dief die het masker van farao Toetan-chamon heeft gestolen, kan niet dezelfde zijn.'

'En hoe weet jij dat?' klonk een stem achter Ben.

De jongen draaide zich geschrokken om. Nu stond hij bijna boven op zijn bemoeizieke buurman.

'Meneer Moerman!'

riep hij.

EEN HOOP
ELLEENDE

Meneer Moeial was de meest bemoeizieke buurman ooit. Hij was vroeger majoor in het leger en leidde nu de plaatselijke **buurtwacht**. De buurtbewoners hielden een oogje in het zeil voor inbrekers. Maar meneer Moeial ging nog een stapje verder. Hij bespioneerde echt iedereen.

Meneer Moeial had Ben en zijn oma bijna een hoop ellende bezorgd toen ze de *kroonjuwelen* probeerden te stelen. Die avond had hij zich belachelijk gemaakt toen de politieagenten zijn verhaal niet geloofden. Ben en zijn oma gingen vrijuit, maar meneer Moeial had sindsdien een **megahekel** aan de jongen. Hij was vastberaden om Ben op een dag te ontmaskeren als crimineel meesterbrein.

‘Ik vroeg,’ ging meneer Moeial verder op bemoeizieke toon, ‘waarom jij zo veel weet over de diefstal van het masker van Toetan-chamon.’

‘Eh,’ sputterde Ben. ‘Ik weet helemaal niks!’

‘Je zei daarjuist van wel!’

‘Echt?’

‘JA!’

‘Ah, meneer Moerman!’ riep Raj, de man strak aankijkend. ‘Mijn minst favoriete klant!’

Zoals gewoonlijk droeg meneer Moeial een plat hoedje, een regenjas en gepoetste bruine veterschoenen. Na de begroeting van Raj werd zijn zure gezicht nog wat **ZUURDER**.

‘Hm,’ zei meneer Moeial. Het was niet echt duidelijk wat hij daarmee bedoelde, maar het klonk afkeurend. ‘Ik zou u moeten aangeven!’

‘Waarvoor dan wel?’ vroeg de krantenverkoper.

‘Voor het verkopen van chocoladerepen die over de datum zijn!’ riep meneer Moeial, en hij zwaaide triomfante-lijk met een exemplaar dat hij van de toonbank had gegrist.

‘Laat zien!’ snauwde Raj, die de reep uit de handen van meneer Moeial rukte.

De krantenverkoper bestudeerde de wikkel. ‘Hij is nog maar tien jaar over de datum! Die kun je nog prima eten!’

Een sluw lachje gleed over het gezicht van meneer Moeial. ‘Eet u hem dan maar op, meneer Raj!’

‘Ik?’

‘Ja, u!’

Raj keek Ben paniekerig aan. Hij had hulp nodig. De jongen haalde zijn schouders op. Raj scheurde de wikkel hoofdschuddend open.

‘Die reep is zo oud dat hij wit is geworden!’ riep meneer Moeial uit.

‘Hij hoort wit te zijn,’ loog Raj. ‘Dit is witte chocolade.’

‘Er staat *pure chocolade* op de wikkel,’ merkte Ben onschuldig op.

‘Dat helpt niet, Ben!’ zei Raj, die op het uiteinde van de beschimmelde chocoladereep knabbelde.

‘Wordt oude chocolade dan wit, zoals oude kattenpoep?’ vroeg Ben.

‘Dat helpt al *helemaal* niet!’

‘OPETEN!’ beval meneer Moeial.

De arme Raj had tranen in zijn ogen toen hij zich een weg door de droge, stoffige reep kauwde die al lang geleden de geest had gegeven. Maar na een paar happen begon hij de scherpe smaak verbazingwekkend genoeg lekker te vinden. ‘Mmm. Dit is eigenlijk best lekker! Heerlijk belegen! Hier, neem ook een hapje!’

Hier werd meneer Moeial woest van. ‘Genoeg over die reep! Ben, je moet me alles vertellen over die kraak van gisteravond. De diefstal van het masker van Toetanchamon is typisch iets voor die zilverharige crimineel: je grootmoeder! Of, moet ik zeggen: typisch iets voor haar ... **RECHTERHAND!**’

Ben slikte schuldbewust. ‘Ik weet niet waar u het over heeft.’

‘Je weet precies waar ik het over heb, Benjamin Herbert!’

Raj stak zijn hand omhoog. ‘Ik heb geen idee waar jullie het over hebben!’

Meneer Moeial kneep zijn bloeddoorlopen ogen tot spleetjes. ‘Dus, onderkruip sel,’ ging hij verder tegen Ben. ‘Waar was jij gisteravond?’

‘Thuis in de badkamer, de doorspoelknop van de wc aan het repareren!’ sputterde Ben.

‘De doorspoelknop aan het repareren! Smoesjes!’

‘Het is geen smoesje! Het is echt waar!’

‘Heb je een alibi?’

‘Een wat?’

‘Iemand die kan bevestigen waar je was!’ bulderde meneer Moeial.

‘Alleen de wc. En wc’s kunnen niet praten.’

‘De mijne wel!’ zei Raj. ‘Gisteravond nog leek hij wel te kreunen van de pijn toen ik erop ging zitten!’

‘Een meesterkraak in het holst van de nacht door een zwartgeklede figuur,’ ging meneer Moeial verder. Hij zette zijn vinger op een foto van de korrelige bewakingsbeelden in het museum die op de voorpagina van alle kranten stond.

‘Ik draag nooit zwarte kleren!’ protesteerde Ben.

‘Jij en je grootmoeder waren anders wel allebei in het zwart gekleed de nacht dat ik jullie betrapte!’

‘Buiten die nacht draag ik **nooit** zwart!’

Meneer Moeial liet zijn blik over Ben glijden. ‘Nu heb je anders wel zwarte sokken aan!’

‘Eentje is donkerblauw.’

‘Voor zover ik weet, kun je wel een zwarte onderbroek aanhebben!’

‘Ik heb een bruine onderbroek aan, dus!’ riep Ben.

‘Heel slim,’ mompelde Raj. ‘Dat doe ik ook. Voor het geval ik met een **gigatastische*** billenknaller kom te zitten!’

‘Genoeg over billenknallers! Ik zal je eens iets vertellen, jongeman ...’ siste meneer Moeial, die naar voren leunde zodat hij Ben recht in de ogen kon kijken. ‘Ik hou je in de gaten!’

Zonder zijn blik af te wenden begon hij dramatisch naar achteren te lopen. Omdat hij niet keek waar hij liep, knalde meneer Moeial met zijn rug tegen het kaartendisplay.

BONK!

Hij gleed uit.

Z W I E P !

De wenskaarten dwarrelden door de lucht ...

WOESJ!

... en vielen allemaal over hem heen.

‘Ai! Mijn achterwerk!’ schreeuwde meneer Moeial, die op de grond lag.

Een beterschapskaartje landde pal in zijn gezicht.

‘Nu hoef ik u geen kaartje meer te sturen,’ grapte Ben.

‘De wenskaarten zijn in de aanbieding!’ deed Raj een duit in het zakje. ‘Honderdzevenendertig kaarten voor de prijs van honderdzesendertig!’

‘HELP ME OVEREIND, IDIOTEN!’

bulderde meneer Moeial.

Ben en Raj grepen hem onder zijn armen en trokken hem omhoog.

‘OEF!’ zuchtte meneer Moeial toen hij weer op beide benen stond. ‘Handen thuis, bruten!’

Ben en Raj keken elkaar verward aan. De twee wisten niet waarom ze nu opeens ‘bruten’ waren, maar ze lieten meneer Moeial wel los.

‘Vorige keer werkten die leugens van je misschien, maar nu niet meer!’ riep hij terwijl hij de winkel uit stormde.

PING!

Raj zette het display weer overeind en Ben propte de kaartjes terug in de schappen.

‘Waar had die man het over?’ vroeg Raj.

‘Ik zou het niet weten,’ loog Ben.

‘Kom op! Oom Raj kan wel een geheimpje bewaren.’

‘Ik heb geen geheim!’

‘Iedereen heeft geheimen! Ging dit soms over je oma?’

‘Nee!’ antwoordde Ben, een beetje te snel om geloofwaardig te zijn. ‘Ik moet naar huis. Mam en pap maken zich vast zorgen.’

‘Ja, ga maar. Zou je de **Schwung** mee willen nemen voor je moeder? Ze is abonnee. Deze maand staat Flavio Flavioli op de cover van het ballroommagazine!’

En inderdaad: de danser van **DANSEN MET DE STERREN** wierp de lezers vanaf de cover een kushandje toe met een zelfingenomen grijns op zijn gezicht.

* Een écht woord dat je terugvindt in het *Williamsoordenboek*, het beste boek met verzonden woorden dat er bestaat. De betekenis van ‘gigatastisch’ is ‘spetterend’.

‘O nee, niet hij weer,’ mompelde Ben. ‘Jep, ik neem hem wel voor haar mee.’

Raj moest de vertrouwde puinhoop in zijn winkel afsporen voor hij er uiteindelijk eentje te pakken kreeg. **Schwung? Schwung? Schwung?** Aha! Daar is hij! In de diepvriezer natuurlijk! Heerlijk f r i s voor jou!

Hij stak Ben het ballroommagazine toe dat zo koud was dat er een wit wolkje boven hing.

KJSSSS!

Ben stopte het tijdschrift tussen zijn **DAG LOODGIETER**. Hij wilde niet dat mensen gingen denken dat hij de **Schwung** las! Hij hield van vlotters, niet van vlotte pasjes! Hij legde het geld op de toonbank.

‘Alsjeblieft, Raj.’

‘Ik geef extra korting op de witte chocoladerepen!’

‘Nee, bedankt, Raj. Ik lust geen witte chocolade!’

‘Ik zal eens even kijken,’ zei Raj en hij pakte een witte chocoladereep van de toonbank en scheurde de wikkel eraf. ‘Deze hier is nog maar twintig jaar over de datum! En o, kijk eens aan, je hebt geluk! De witte chocolade is gewoon bruin geworden!’

Ben wilde het risico niet nemen. ‘Ik hoef niet hoor, dank je, Raj!’

‘Man, wat zijn die kinderen tegenwoordig kieskeurig!’ De krantenverkoper nam een hap uit de mufte witte chocoladereep. ‘Verrukkelijk! Ik heb het! Ik stop de witte chocoladerepen die bruin zijn geworden in de wikkels van

de pure chocolade en de pure chocoladerepen die wit zijn geworden in de wikkels van de witte chocolade. Ik ben geniaal!’

‘Herinner me eraan dat ik hier nooit meer chocolade koop!’

‘Nog één speciale aanbieding?’

‘Wat nu weer?’ vroeg Ben vermoeid.

‘Ik heb nog wat verkleedspullen liggen van Halloween!’

‘Toch maar niet, Raj.’

‘Ben, heb je er niet altijd van gedroomd om je te verkleeden als een prachtig prinsesje?’

‘NEE!’ zei de jongen beslist.

‘O! Ik wel hoor! En wat dacht je van een kreeft?’

Raj had inderdaad een reusachtig rood kreeftenkostuum in de aanbieding.

‘Gek genoeg niet, nee!’ antwoordde Ben.

‘Als je negen kreeftenkostuums koopt, krijg je het tiende gratis!’

‘Dag, Raj!’

‘Dag!’ jubelde de krantenverkoper. ‘Je loopt het koopje van de eeuw mis!’

PING!

EEN OP HOL
 GESLAGEN
 BRIEVENBUS

Voor de winkel, naast het rode autootje van Raj (een oude kar met drie wielen die hij de *RAJ RAGER* had gedoopt), merkte Ben iets vreemds op. Er stond een brievenbus op straat. Dat was raar omdat Ben heel zeker wist dat die er niet stond toen hij de winkel in ging. Ben wuifde de gedachte snel weg – brievenbussen komen toch niet zomaar uit de lucht vallen – en ging op weg naar huis. Maar toen hij zich omdraaide, zou hij zweren dat de brievenbus zich bewogen had. Ben ging sneller lopen en draaide zich toen vliegensvlug om. De brievenbus volgde hem. Ben begon te rennen. Toen hij over zijn schouder keek, zag hij dat de brievenbus ook rende! Hij werd achtervolgd door een op hol geslagen brievenbus!

Plotseling zag hij een paar gepoetste bruine veterschoenen onder de brievenbus uitsteken. Die schoenen herkende

hij uit duizenden ... Het was meneer Moeial! De bemoeizieke buurman achtervolgde hem!

Ben was niet de snelste hardloper – bij de hardloopwedstrijden op school wandelde hij eerder dan dat hij rende, waardoor hij vaak de volgende dag pas over de eindstreep kwam. Maar hij bedacht dat hij,

als hij een beetje zijn best deed, vast wel sneller kon rennen dan een als brievenbus vermomde bejaarde. Ben sprintte zo snel als hij kon. Hij nam een binnenweg door het park via de speeltuin. Het was al donker en de parkwachter was alles aan het afsluiten voor de nacht.

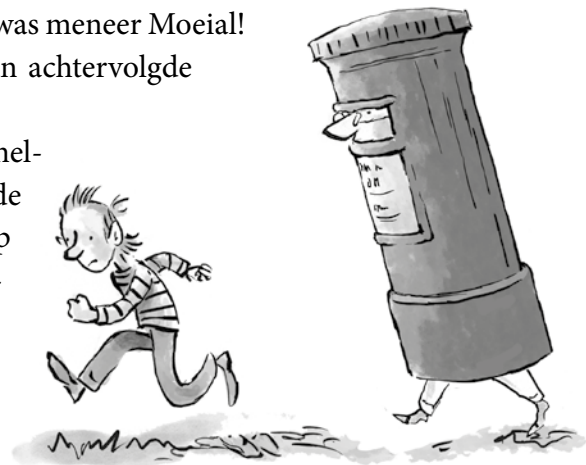
‘HET PARK IS DICHT!’ riep hij Ben achterna, maar de jongen bleef rennen.

De brievenbus volgde hem op de voet.

‘EN DAT GELDT OOK VOOR JOU, BRIEVENBUS!’

‘IK BEN UNDERCOVER VOOR DE BUURTWACHT! VERRAAD MIJN DEKMANTEL NIET!’ klonk een schreeuw vanuit de kartonnen brievenbus.

Ben sprong over het hek en vloog de speeltuin in. De brievenbus tuimelde achter hem aan.

BAF!

In een wanhopige poging uit de klauwen van de brievenbus te blijven, schommelde Ben op de schommel, gleed hij van de glijbaan en klom hij op het klimrek. Gelukkig voor Ben kon meneer Moeial nauwelijks iets zien door de gleuf. De brievenbus stond te stuntelen in het donker en knalde toen **KLABOTS** tegen het klimrek.

BONK!

Hij viel op de grond.

Nu lag meneer Moeial als een omgedraaide kever op zijn rug met zijn benen in de lucht te trappelen.

'HELP ME DAN TOCH, IDIOOT! HELP!' klonk een schreeuw uit de brievenbus. 'DIT IS EEN SUPERGEHEIME MISSIE!'

'Wat denk je dat ik aan het doen ben, grote rooie oelewapper!' De parkwachter hees de brievenbus met moeite overeind.

Ben giechelde in zichzelf en ontsnapte toen door een struik.

RITSEL!

Ben leek nu zelf wel een struik. Er hingen twijgjes en bladeren aan hem vast. Maar hij bleef rennen.

Zijn benen sloegen op hol. Zijn hart sloeg op hol. Zijn hoofd sloeg op hol. Hoe eigenaardig hij ook was, meneer Moeial had wel gelijk. De diefstal van het masker van Toetanchamon was inderdaad typisch iets voor **DE ZWARTE KAT**.

Een gewaagde inbraak in een zwaarbeveiligd gebouw.

Een roof in het holst van de nacht.

Een van top tot teen in het zwart geklede figuur.

De diefstal van iets superberoemds dat megaveel waard is.

Een aanwijzing in **SCRABBLELETTERS**.

Plus, en dat was misschien wel het allerbelangrijkste, het ging de dief zo te zien enkel en alleen om het **avontuur**.

Het masker van Toetanchamon was niet iets dat je ooit zou kunnen verkopen. Wie zou nu zoiets bekends kopen waarvan de hele wereld wist dat het gestolen was? Je zou het nooit tentoon kunnen stellen of doorverkopen. Als je dat wel deed, werd je opgepakt door de politie en in de cel gegooid. **Voor altijd!**

Oma had aan Ben verteld dat ze alleen maar voor de kick

waardevolle juwelen stal. Ze verkocht er niet één. Maar oma was al een jaar dood en Ben was gisteravond écht de wc aan het repareren geweest. Als hij het masker van Toetanchamon had gestolen, zou hij zich dat toch zeker wel herinneren!

Maar dit bewees niets. Meneer Moeial was ervan overtuigd dat Ben hierachter zat. De jongen was als de dood dat hij voor de hele zaak zou opdraaien als hij de echte schuldige niet vond! Misschien kreeg meneer Moeial dan wel zijn zin en zou Ben worden opgesloten!

Net toen hij dacht dat het niet erger kon, merkte Ben de lichtjes en de muziek op die uit zijn huis kwamen. Dat kon maar één ding betekenen. Zijn moeder en vader waren sowieso een nieuwe *ballroomdans* aan het inoefenen ...

VRESELIJK! VRESELIJK!

Toen Ben over zijn schouder keek, zag hij niemand meer achter zich. Maar om meneer Moeial op een dwaalspoor te zetten sloop hij door het steegje en klauterde hij over de muur. Vervolgens liep hij door de tuinen van de burens, over hekken springend tot hij bij die van hem was. Buiten was het nu pikdonker, maar binnen werd het huis verlicht door een discobal met knipperende lichten in allerlei kleuren. Het deuntje van de favoriete televisieshow van zijn ouders, **DANSEN MET DE STERREN**, schalde zo luid door de boxen dat het huis ervan daverde.

LA-DIE-DA!

Ben drukte zijn gezicht tegen de glazen schuifdeur. Hij

tuurde de woonkamer in. Mam en pap hadden bijpassende danspakjes aan. Mam droeg een paarse satijnen galajurk met lovertjes die tot op de grond reikte. Pap droeg een ultrastrak paars satijnen hemd met lovertjes en een broek met sjerp. Zo zagen ze er misschien wel uit als professionele dansers, maar eigenlijk was het echtpaar Herbert allesbehalve dat. Het enige waar ze goed in waren, was elkaar door de woonkamer slingeren.

SMAK!

De leunstoel lag op zijn kant.

BAF!

De salontafel viel om.

KNAL!

De vloerlamp stond ondersteboven.

Terwijl Ben in **PANIEK** toekeek, zetten zijn ouders een danspas in die alleen maar **RAMPZALIG** kon aflopen!

Mam hees pap aan zijn enkels de lucht in. Toen begon ze hem door de woonkamer heen te zwieren.

Het probleem was dat ze hem veel te snel ronddraaide!

ZOEF!

Pap was nu helemaal *WAZIG!*

En mam leek hem met haar onmogelijk lange nepnagels niet lang meer te kunnen houden!

Ben bonsde op de glazen deur en schreeuwde:
'STOP!'

'AAAHHH!' krijste mam. Ze schrok zo van die pratende
struik daar buiten in het donker dat ze pap per ongeluk los-
liet!

GLIBBER!

'AAAAARRRGH!'

brulde pap terwijl hij

door de lucht vloog.

WOESJ!

EEN ABSOLUTE
DROOMMAN

Ben keek machteloos toe aan de andere kant van het glas,
terwijl zijn vader als een paarse reuzenfrisbee door de
woonkamer suisde.

ZOEF!

Hij belandde ondersteboven op de bank.

BONS!

Pap kwam zo hard neer dat de bank kantelde en hem
met zich meetrok.

KLABOTS!

Net op dat moment eindigde het deuntje van ~~DANSEN~~
~~MET DE STERREN~~ met een triomfantelijk TADA!

Mam haalde de achterdeur van het slot en Ben schoof
hem open.

'O, Ben! Ik had je niet gezien! Waarom ben je als struik
verkleed?'

'Dat is in, duh!'

'En wat spook je daar eigenlijk uit in het donker?'

‘Eh, ik vond het gewoon leuk om te kijken hoe jullie dansen,’ loog hij. ‘Is alles oké met pap?’

‘O nee, ik heb een nagel verloren!’ zei mam, het tapijt afspeurend. ‘Help me even zoeken!’

Ben zag de lange paarse glitternagel bij het haardvuur liggen. ‘Hebbes!’

‘Goed zo, jongen!’ zei ze, en ze raapte de nepnagel op en plakte hem weer op zijn plek. ‘Heb je de **Schwung** opgehaald? Mijn Flavio staat op de cover!’

‘Ja, mam! Hier is hij!’ zei hij, terwijl ze het tijdschrift uit zijn handen griste om te zwijmelen bij de foto op de cover.

‘O, mijn Flaviootje,’ kirde ze.

‘Is pap oké?’

‘O, die heeft niks! Dit is al de tiende keer vandaag! Hij moet eens leren mijn handen vast te houden met zijn enkels.’

‘**AI, AI, AI,**’ klonk gekreun achter de bank.

Ben haastte zich ernaartoe. ‘Pap? Gaat het?’

‘M’n knie!’ jammerde hij, en hij trok een grimas van de pijn.

‘Sinds hij op één knie ging om me ten huwelijk te vragen heeft hij er alleen maar last van gehad. Ik weet nog dat ik hem omhoog moest helpen!’ zei mam.

‘De bank is op m’n knie gevallen! Help me overeind! Als-jeblijft!’ smeekte pap.

Mam en Ben trokken hem samen omhoog tot hij weer op zijn voeten stond.

‘**OOO!**’ riep pap uit toen hij zijn been strekte.

‘Wat nu weer, Pete?’ vroeg mam.

‘Het is afgelopen met die knie! Ik moet gaan zitten!’

Omdat alles om op te zitten op zijn kant lag, leidde mam hem naar de salontafel. Maar toen pap zich liet zakken, prikte er een poot in zijn billen!

‘**AUWIE!**’ schreeuwde hij. ‘**M’N BILLEN!**’

De salontafel stond ondersteboven.

Ben trok met al zijn kracht een leunstoel overeind en liet zijn vader er toen in zakken.

‘**OEF!**’ hijgde pap.

‘Waarom ben ik toch in hemelsnaam met jou en je krak-kemikkige knie getrouwd? Ik had met Flavio Flavioli moeten trouwen toen ik de kans kreeg!’ zei mam.

Flavio Flavioli was de populairste van alle professionele dansers bij **DANSEN MET DE STERREN**. Hij was mams absolute droomman. Ze was net als de meeste vrouwen en ook een heleboel mannen in Engeland geobsedeerd door de Italiaanse kampioen ballroomdansen. Mam bezat een indrukwekkende verzameling souvenirs van Flavio Flavioli, waarschijnlijk de grootste ter wereld.

Behalve de foto’s, posters en schilderijen van de danser waarmee ze het hele huis behangen had (de foto’s van Ben waren van de muur gehaald om plaats te maken), had mam ook:

een gesigneerd exemplaar van Flavio’s autobiografie, *De grootste danser die de wereld ooit heeft gekend* (helaas opgedragen ‘Aan Colin’) ...

een ingelijste sok die Flavio droeg tijdens de allereerste aflevering van **DANSEN MET DE STERREN** (nooit gewassen) ...

een beweegbare actiefiguur van Flavio Flavioli (een beetje afgekloven) ...

een flesje van Flavio's eigen parfum: **Een vleugje man ...**

een pot met oorsmeer van Flavio ...

een officieel wc-deksel van **DANSEN MET DE STERREN** met een foto van Flavio erop ...

het programmaboekje van Flavio's eenmansdansspektakel *Ikke! Ikke! Ikke!* ...

een haartje van Flavio's onderarm dat er door een iets te enthousiaste fan uitgerukt was ...

een pizzakorst met zijn tandafdrukken erin die hij zeven jaar geleden in een restaurant op zijn bord had laten liggen ...

en een van Flavio's afgeknipte teennagels die vorig jaar in het bad van zijn hotelkamer werd gevonden tijdens de livetour van **DANSEN MET DE STERREN**.

‘Je hebt nooit een kans gemaakt bij Flavio!’ riep pap.

Ben knikte.

‘Je hebt hem maar één keer van dichtbij gezien bij de danswedstrijd van Ben! En ook alleen maar om hem mond-op-mondbeademing te geven nadat hij gevloerd was door een rondvliegende tapdansschoen!’

‘Ik kon zien dat Flavio me leuk vond!’

‘De man was bewusteloos!’

‘In katzwijn door mijn schoonheid!’

Al dat geblaas van zijn moeder over Flavio hing Ben de keel uit, dus hij veranderde snel van onderwerp. ‘Hebben jullie ook gehoord dat het masker van Toetanchamon gestolen is?’

‘Tuurlijk!’ zei pap. ‘Je kunt de tv niet aanzetten of je hoort er iets over!’

‘Het wordt breed uitgemeten in de media!’ voegde mam eraan toe. ‘Je kunt er niet aan ontsnappen! Waarom kopen ze niet gewoon een leuk nieuw masker voor die koning Toet en klaar ermee!’

‘Wie denken jullie dat het gestolen heeft?’ vroeg Ben.

Pap dacht even diep na voor hij antwoord gaf. ‘Een dief?’

‘Ik weet ook wel dat het een dief was, pap! Maar wie?’

‘Ik weet alleen dat er nu vijf letters ontbreken uit iemands **SCRABLEDOOS!** Die driedubbele woordwaarde kunnen ze wel op hun buik schrijven! Wees eens lief, Ben, en rol mijn broekspijp even voor me op.’

Dat viel niet mee, want de paarse satijnen broek zat zo strak dat hij wel aan paps benen vast leek te kleven. Maar

uiteindelijk slaagde Ben erin om – net als bij het laatste beetje tandpasta uit de tube – paps been eruit te knijpen.

‘**AUWIE!**’ kermde pap toen de broekspijp over zijn dikke, pappige tomaat van een knie werd geschoven.

‘O, arme schat! Dat ziet er niet best uit,’ merkte mam op.

‘Nu kan ik volgende week niet dansen in de Royal Albert Hall!’ jammerde pap, en hij begon hysterisch te snikken. ‘**WEH! WEH! WEH!**’

‘Waarom hebben jullie het over de Royal Albert Hall?’ vroeg Ben. Het was een van de bekendste gebouwen in Londen en werd vaak ‘de feestzaal van het land’ genoemd, omdat de grootste wereldsterren er optraden. Het was niet meteen een plek waar hij zijn ouders op het podium zag staan.

‘We wilden je verrassen!’ zei mam. ‘We weten hoe dol je bent op *ballroomdansen* ...’

Ben speelde het spelletje zo goed mogelijk mee. ‘O, zeker. Ik vind het echt superleuk. Bijna net zo leuk als de wc ontstoppen.’

‘Je kunt net zo goed de stop eruit trekken, jongen,’ zei pap. ‘Loodgieter worden is maar een droom. Je hebt een goede baan nodig waar je op terug kunt vallen.’

‘Zoals *ballroomdansen!*’ voegde mam eraan toe. ‘Als kerstcadeautje mag je vooraan zitten bij het kampioenschap *ballroomdansen* waar je vader en ik aan deelnemen! In de Royal Albert Hall! En *de koningin* komt ook!’

Bens mond viel open. Hoe hadden zijn moeder en vader

DE KOEKJES-
TROMMEL

‘Ik ga echt nooit maar dan ook echt nooit meer dansen!’ riep Ben.

‘Zelfs niet met je eigen moeder?’ pruilde mam.

‘Vooral niet met mijn eigen moeder! Het is al raar genoeg, maar dat zou het nog een miljoen keer raarder maken!’

‘Ik zal je eens vertellen wat het raarderst* is, Benjamin! Een jongen van jouw leeftijd die de hele avond met zijn handen in de afvoerbocht van het toilet zit!’

‘Er was een verstopping!’

‘Geen vieze woorden gebruiken tegen je moeder!’ berispte pap hem.

‘Dat is geen vies woord! Er is echt nul procent kans dat ik met je ga *ballroomdansen* voor *de koningin!*’

Mam draaide haar hoofd weg en staarde uit het raam.

‘Gaat het wel, mam?’

‘Ja hoor, er zit gewoon iets in mijn oog,’ reageerde ze, waarna ze in een luid nepgehuil uitbarstte. ‘BOE! HOE! HOE!’

Ben keek naar zijn vader, die al helemaal niet leek te weten wat te doen.

‘Ik ga naar bed!’ piepte Ben, en hij schoot de deur uit en spurpte de trap op, naar zijn slaapkamer.

Hij knipte het licht aan.

KLIK!

Ben had zijn kamer vol spullen gezet die hem aan oma deden denken.

Er stonden een paar ingelijste foto’s van haar: eentje van Ben en oma samen en een zwart-witfoto waar een jonge oma stralend op stond. Zo zie je maar dat oude mensen niet altijd oud geweest zijn. Ze hebben al een leven vol avontuur achter de rug, voordat jij zelfs maar geboren bent.

Er stonden ook wat blikjes **koolsoep** op een plank. Ben was helemaal niet van plan de soep op te eten, want hij vond hem veel te bitter smaken. Maar hij kreeg stevast een glimlach op zijn gezicht als hij ernaar keek. Hij at altijd **koolsoep** wanneer hij vroeger bij oma ging logeren.

Onder zijn bed lag haar meest kostbare bezit: de koekjestrommel van haar zilveren jubileum, waarin ze haar juwelen verstopte. Die had Ben teruggekregen van de kringloopwinkel, in ruil voor het ontstoppen van hun wc. Het hele avontuur was begonnen nadat hij die koekjestrommel had gevonden. Ben bedacht dat als hij ooit het geluk zou hebben om opa te worden, hij er een paar juwelen bij zou stoppen, zodat zijn kleinkind die zou vinden en hen mee zou nemen op een heel nieuw avontuur.

* Zoek het even op in je *Walliamsoordenboek* om er zeker van te zijn dat dit écht een verzonnen woord is.

Toen Ben langs zijn slaapkamerraam liep, zag hij opeens iets vanuit zijn ooghoek. Hij tuurde naar buiten. Er bewoog iets op het dak aan de overkant. Ben liet zich op de grond vallen en kroop op zijn knieën naar de deur om het licht uit te doen.

KLIK!

Nu kon niemand hem meer zien van buitenaf. Hij pakte een metalen buis die hij had omgebouwd tot telescoop door in het uiteinde een vergrootglas te stoppen. Hij bleef laag bij de grond en zette de telescoop aan zijn oog om de daken af te speuren.

‘De **zwarte kat!**’ siste Ben.

Het was dezelfde **zwarte kat** die de jongen eerder op de begraafplaats had gezien. Dat zag hij aan de manier waarop ze bewoog als een panter. Ze sloop over de besneeuwde daken. De kat was zeker geen mispoes, want ze sprong van dak naar dak zonder ook maar één keer te missen. Ben richtte zijn telescoop op het kopje. De kat draaide zich om en het leek wel of ze naar hem lachte. Toen maakte ze nog een gevaarlijke sprong en verdween uit het zicht.

DE COOLSTE
JONGEN VAN
DE WERELD

‘Wie doet er nu zoiets?’ zei pap de volgende ochtend aan de ontbijttafel, terwijl hij zijn krant las. Hij had zijn beveiligingsuniform aan, maar hij had de broek opgerold en een zak diepvrieserwtjes op zijn knie gelegd. Mam zat naast hem haar **Schwung** te lezen.

‘Wie doet er wat, pap?’ vroeg Ben, die aan de andere kant van zijn vader ging zitten en jam op zijn geroosterde boterham smeerde.

‘Kijk, jongen.’

Het verhaal was **ZOOOOOOOOOOOOOOOOO SPANNEND** dat het de hele **VOORPAGINA** in beslag nam!

Internationaal Nieuws

WERELDBEKER GESTOLEN!

De FIFA-wereldbeker werd gisteravond bij een spectaculaire inbraak gestolen. De waardevolle en wereldberoemde gouden trofee stelt twee atleten voor die de beker omhooghouden. Hij wordt in verschillende landen tentoongesteld in de aanloop naar het kampioenschap en was nu te zien in het Wembley Stadium in Londen. De trofee werd in het holst van de nacht gestolen door een van top tot teen in het zwart geklede figuur. Net als bij de diefstal van het dodenmasker van de oud-Egyptische farao Toetanchamon liet de dief een hint achter. Deze keer lag er een woord in scrabbleletters op de sokkel van de wereldbeker: PRRR. De politie is ervan overtuigd dat dit het werk is van dezelfde dief die

het oud-Egyptische dodenmasker heeft gestolen. Tot dusver hebben ze echter nog geen concrete aanwijzingen. Ze vragen iedereen die meer weet over de misdaad zich onmiddellijk te melden.

Ben slikte.

Hij had de hele nacht ingestopt in BED gelegen.

Hij vond VOETBAL niet eens leuk.

De **WERELDBEKER** interesseerde hem geen BAL.

MAAR meneer Moeial zou Ben sowieso weer de SCHULD geven.

De jongen moest maar eens detective gaan spelen, anders moest hij de gevangenis in voor een misdaad die hij helemaal niet begaan had!

‘De **WERELDBEKER!** Er bestaat niks mooiers dan dat!’ snikte pap, die zijn ogen droogde met zijn mouw.

‘Nee hoor,’ verbeterde mam hem zonder op te kijken van haar **Schwing**. ‘Er bestaat niks mooiers dan Flavio’s gezicht!’

‘Niet hij weer,’ bromde pap.

‘En o, hemeltjelijef! Hier staat dat hij de ballroomwedstrijd in de Royal Albert Hall presenteert! Ben! Toe! Ik moet erbij zijn! En in mijn eentje mag ik niet deelnemen! Wil je alsje, alsje, alsjeblijft mijn danspartner zijn?’

Mam viel op haar knieën en vouwde smekend haar handen.

Ben keek naar zijn vader voor hulp, maar die verschuilde zich achter zijn krant.

‘Ik heb er heel lang en diep over nagedacht,’ begon Ben.

‘JA?’ zei mam verwachtingsvol.

‘En het is nog steeds een dikke, vette nee!’

Mam jammerde: ‘Maar waarom, Ben, waarom?’

Hij had wel een MILJOEN redenen en hij had geen

tijd om ze allemaal op te sommen. Daarom propte hij een groot stuk van zijn boterham in zijn mond.

‘Sorry, ik moet weg,’ mompelde hij, nauwelijks verstaanbaar omdat zijn mond zo vol zat.

‘Wat zeg je? Waar ga je naartoe?’ wilde mam weten.

‘WEG!’ schreeuwde Ben, waardoor er overal kruimels terechtkwamen.

SPETTER! SPATTER! SPROEII!

Hij schoof zijn stoel naar achteren en stond op.

‘Ben! Zeg op! Waar ga jij heen?’ vroeg mam streng.

De jongen propte nog een stuk boterham in zijn toch al overvolle mond. Nu kon hij zeggen wat hij wilde zonder dat iemand er ook maar iets van zou verstaan, dus flapte hij er gekke nonsenswoorden uit.

‘Bieba moeflunf fiebelfobbel smoef griebiepang!’

Mam en pap staarden hun zoon stomverbaasd aan.

‘Je gaat wat?’ vroeg pap.

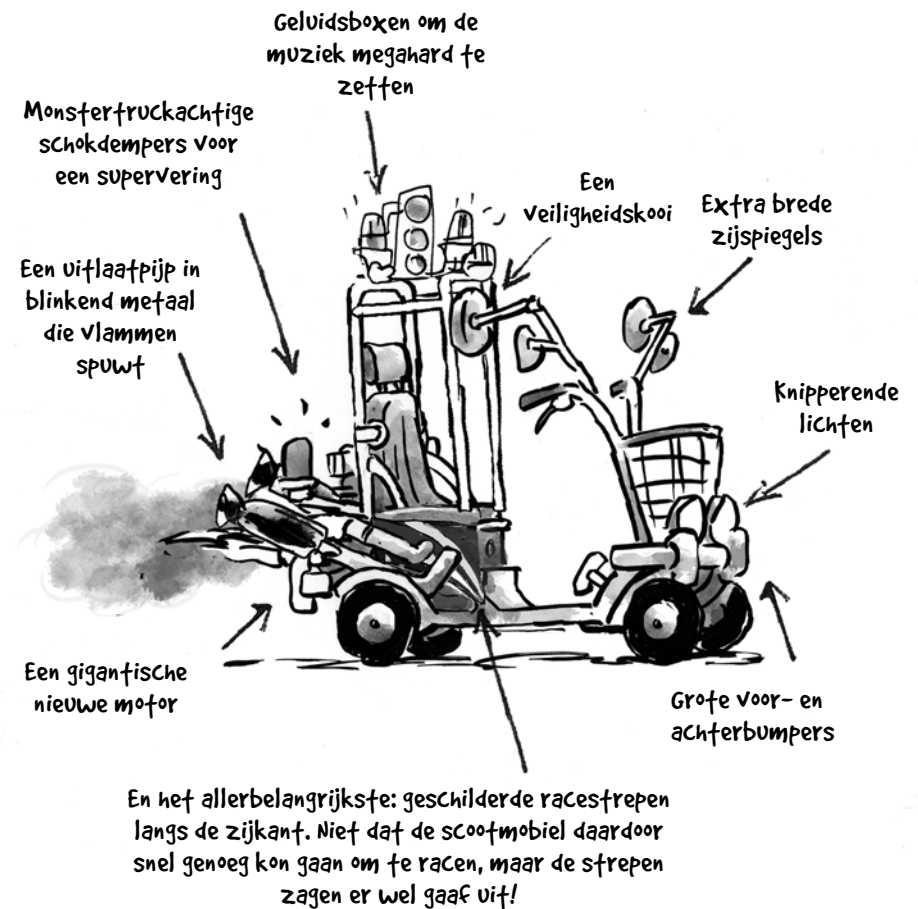
‘Als je maar op tijd thuis bent voor het eten!’ riep mam erachteraan.

Ben schoot via de keukendeur de garage in. Daar stond een nogal bijzonder voertuig op hem te wachten.

Het was oma’s oude scootmobiel. Die had Ben van haar geërfd. Hij mocht er eigenlijk niet mee rijden omdat hij nog maar twaalf was, maar Ben besepte dat dit een **NOOD-GEVAL** was. Als hij toestemming aan zijn ouders zou vragen, zouden ze nee zeggen. Dus vroeg Ben het gewoon niet. **SIMPEL!**

Het afgelopen jaar had Ben de scootmobiel een beetje gepimpt, en die was nu

MEGACOOOL!

Het enige probleem was dat oma haar scootmobiel **Bernadette** had genoemd. De naam paste niet echt meer bij dit beest van een voertuig, maar het voelde niet goed om hem te veranderen. Dus hij sprong erin en riep: 'Kom op, **Bernadette!** Plankgas!'

De scootmobiel reed in een slakkengang de garage uit. Ben had haar dan wel omgebouwd, maar veel sneller dan voorheen ging ze niet. Te voet was hij waarschijnlijk sneller, maar Ben bedacht dat alle kinderen in de stad wel jaloers zouden zijn op zijn eigen **megamobiel!**

Hij draaide zijn hiphopmuziek op het hoogste volume en snorde door de straten.

VROEM!

Een paar voorbijgangers keken hem raar aan, maar dat kon hem niks schelen! Hij voelde zich de **coolste** jongen van de hele wereld.

Bovendien deed het hem denken aan hoe leuk het was geweest om met oma mee te rijden in de **spannendste** nacht van zijn leven! Zijn ogen werden nat. Hij wist niet of het door de herinnering kwam of door de wind.

Ben was op weg naar de plaatselijke bibliotheek. Daar hadden ze boeken over het British Museum en het Wembley Stadium. Als hij die gebouwen bestudeerde zoals hij toen bij de Tower had gedaan, zou hij kunnen achterhalen hoe de inbreker naar binnen was gekomen. Dat zou hem naar de identiteit van de dief kunnen leiden.

Terwijl Ben over het voetpad rolde, keek hij voortdu-

rend in zijn zijspiegels om te zien of niemand hem volgde. Hij hield vooral alle brievenbussen scherp in de gaten, voor het geval er eentje zou bewegen.

Maar dat gebeurde niet.

Ben was al snel bij de bibliotheek. Hij maakte slippend een scherpe bocht.

PIIIEP!

Bernadette kwam **PLOTSKLAPS** met een schok tot stilstand voor de deur van de bibliotheek. Dat was zo leuk aan een scootmobiel: je kon hem overal parkeren!

Ben duwde de dubbele deuren naar de bibliotheek open en stampte naar binnen.

Hij was niet te stoppen!

EEN SLOME
 ACHTERVOLGING

‘Mevrouw?’ zei Ben tegen de bibliothecaresse achter de balie.

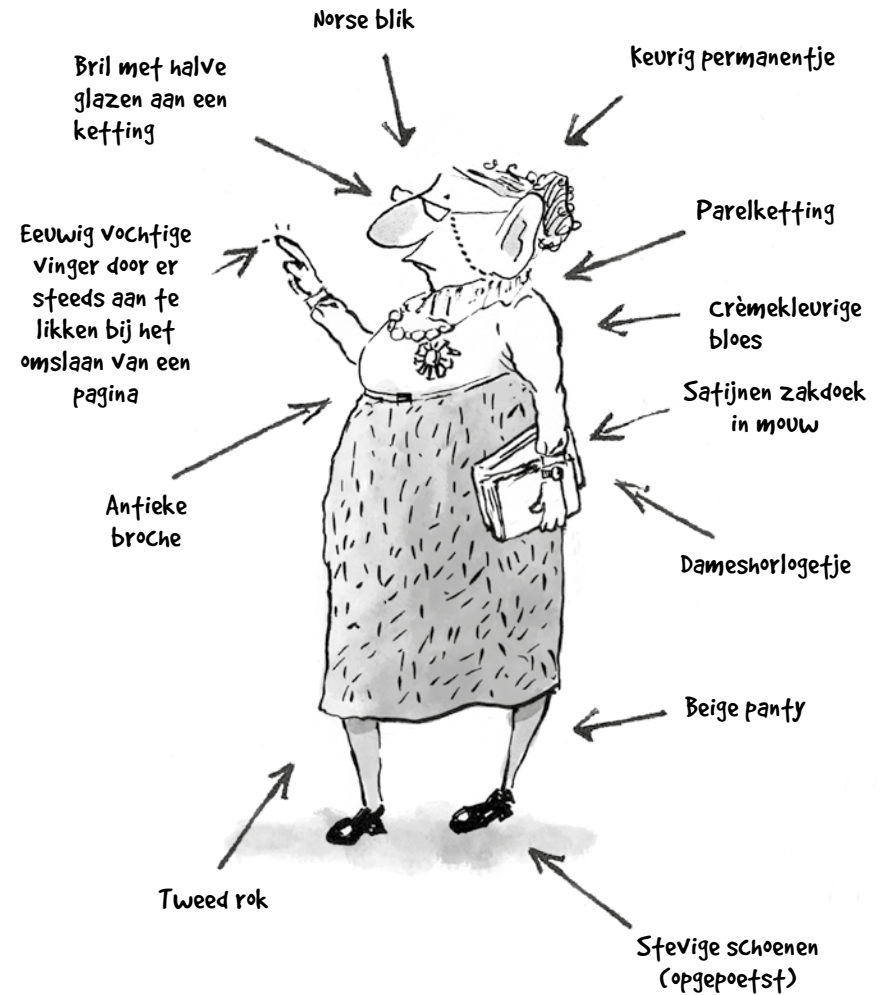
‘Sst!’ siste de vrouw en ze wees naar een bordje met daarop: **DIT IS EEN BIBLIOTHEEK. PRAAT ZACHTJES, VERDORIE!**

De norske oude vrouw had een bril met halve glazen op het puntje van haar grote neus staan. Ze starde erdoorheen naar de jongen.

‘Mevrouw!’ fluisterde Ben. ‘Waar kan ik boeken met tekeningen vinden van bekende gebouwen, zoals het British Museum en het Wembley Stadium?’

‘Op de architectuurafdeling bij non-fictie,’ zei ze wijzend.

‘Dank u,’ zei Ben, en hij begon die kant op te lopen.

Opeens leek de bibliothecaresse een ingeping te krijgen. Ze zag er extreem achterdochtig uit. De twee gebouwen die Ben opgenoemd had, waren in het nieuws geweest. ‘Mag ik vragen waarom je precies dié boeken zoekt?’ snauwde ze.

‘U mag het best vragen, hoor, maar ik ga het **niet** vertellen,’ antwoordde Ben.

Het toch al **zure** gezicht van de bibliothecaresse werd nog wat **zuurder**. ‘Ik eis een antwoord!’

Ben leunde naar voren en fluisterde, zodat niemand anders hem kon horen. ‘Ik ben op een supergeheime missie en ik vertel u alleen wat u moet weten. En u hoeft niets te weten, sorry!’

De dame kneep haar bloeddoorlopen ogen tot spleetjes. Ben zou zweren dat ze hem aan iemand deed denken. Hij wist alleen niet aan wie. Maar hij had geen tijd om er verder over na te denken, want hij moest aan de slag.

‘Dag!’ piepte hij, en hij liep weg.

Ben liet zijn ogen over de boekenruggen gaan tot hij de boeken gevonden had die hij nodig had. Hij pakte *Musea in Londen* en **STADIONS WERELDWIJD** uit het schap. Hij ging op de grond zitten en bladerde door de boeken om een plattegrond te vinden van beide gebouwen. Het was fascinerend leesvoer.

Het British Museum was een prachtig oud gebouw met aan de voorkant pilaren in Griekse stijl. Het enige zwakke punt dat Ben aan de buitenzijde kon vinden, waren de ramen boven de ronde leeszaal: de **gigantische** overkoepelde bibliotheek van het museum. Misschien kon je er ’s nachts ongezien eentje openbreken, omdat de ramen van de koepel zo hoog zaten. Maar het leek onmogelijk om langs buiten naar boven te komen en langs binnen weer naar be-

neden te gaan, vooral niet met het gouden dodenmasker van Toetanchamon, dat vast superveel woog.

Er stond een voetnoot bij over tunnels die tijdens de Tweede Wereldoorlog diep onder de grond gebouwd waren om te schuilen voor de bombardementen van de nazi’s. De tunnels verbonden belangrijke gebouwen met elkaar, zoals het British Museum, het Ministerie van Defensie, het Parlement, Downing Street 10 (de woning van de Britse premier) en Buckingham Palace (de woning van de koninklijke familie). Maar die tunnels zouden al tientallen jaren onbegaanbaar zijn.

Daarna bestudeerde Ben het Wembley Stadium. De enige manier die hij kon vinden om er ’s nachts binnen te komen, was door eroverheen te vliegen en in het midden van het voetbalveld te landen! Maar hoe kon iemand zo iets ongemerkt doen? Vliegtuigen en helikopters maakten megaveel lawaai. Hij snapte er niets van. Maar wacht eens, onder het veld bevindt zich

natuurlijk een hightech sproeisysteem. Misschien kon een handige loodgieter wel een ingang onder de grond vinden.

Terwijl Ben hierover zat te peinzen, zag hij opeens twee **bloeddoorlopen ogen** naar hem loeren tussen de boekenplanken. Rode ogen achter een bril met halve glazen. Zodra hij de bemoeizuchtige bibliothecaresse aankeek, wendde ze snel haar blik af en deed ze alsof ze nieuwe boeken in het schap zette.

Ben bedacht dat hij de boeken beter mee naar huis kon nemen. Daar kon hij ze ongestoord lezen. Hij haastte zich naar de balie en hoopte dat een andere medewerker hem zou helpen, maar nee: de oudere dame begon te rennen en sneed hem de pas af.

‘Alleen deze twee dus?’ blafte ze.

‘Ja, dank u!’

De bibliothecaresse wierp een blik op de boeken en keek de jongen toen heel erg achterdochtig aan. ‘Wacht hier even. Ik moet de hoofdbibliothecaresse bellen.’

Nu werd Ben achterdochtig. Als hij boeken over loodgieterswerk leende, maakte hij dit nooit mee.

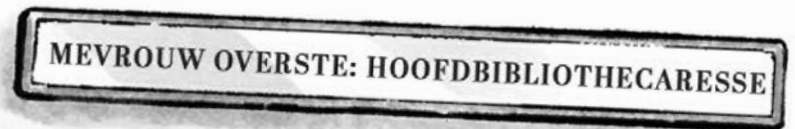
‘Waarom?’ vroeg hij.

‘Ik moet even navragen of niemand deze boeken gereserveerd heeft.’

Ze griste de boeken uit zijn handen en legde ze zo op de balie dat hij er niet meer bij kon. Daarna beende ze naar de telefoon, die er al net zo ouderwets uitzag als zijzelf. Ze hield haar kraaloojjes strak op Ben gericht terwijl ze het nummer draaide.

De bibliothecaresse schermde haar mond af zodat Ben niets kon horen, wat hij raar vond.

Terwijl ze aan het bellen was, zag Ben een dame die nog ouder en norser was dan de andere langs de balie snellen. Op het naamplaatje op haar borst stond:

De bibliothecaresse met het halve brilletje kón het hoofd helemaal niet aan de lijn hebben! **Ze had gelogen!**

De bibliothecaresse had haar bazin niet langs zien lopen. Nadat ze had opgehangen, siste ze: ‘De hoofdbibliothecaresse vraagt je om hier even te wachten.’

‘Raar,’ zei Ben.

‘Wat is er raar?’

‘Ik heb de hoofdbibliothecaresse hier net voorbij zien lopen.’

Nu werd het gezicht van de bibliothecaresse zo **zuur** dat Ben bang was dat ze ging ontploffen. Hij keek naar haar naamplaatje. Er stond:

Ze leek precies op meneer Moeial! Oké, ze zagen er niet helemaal hetzelfde uit, maar ze leken wel heel erg op elkaar. Vooral de bemoeizuchtige oogjes. Zou ze de zus zijn van de bemoeizieke buurman?

‘Mag ik je lenerspas even, dan kan ik de gegevens in je dossier bekijken,’ zei juffrouw Moerman.

‘Nee!’ snauwde Ben. Hij sprong naar voren en grabbelde de boeken bij elkaar. Toen spurtte hij naar de dubbele deuren.

‘IK HEB DIE BOEKEN NOG NIET AFGESTEMPELD!’ gilde juffrouw Moerman. Haar stem weergalmde door de bibliotheek.

‘Sst!’ deed Ben en hij wees naar het bordje waarop stond: **DIT IS EEN BIBLIOTHEEK. PRAAT ZACHTJES, VERDORIE!**

Hij schoot de deuren door met de boeken onder zijn arm. Toen hij over zijn schouder keek, zag hij dat juffrouw Moerman achter hem aan kwam.

Ben gooide de boeken in **Bernadettes** mandje en hobbelde weg!

VROEM!

Toen hij achteromkeek, zag hij juffrouw Moerman op haar eigen scootmobiel springen om de achtervolging in te zetten.

VROEM!

Dit werd een

SLOME ACHTERVOLGING!

9

EEN

GIGANTISCHE

FRUITLOOLLY

‘Vooruit, **Bernadette!** Kom op, omaatje! Je kunt het!’ spoorde Ben de scootmobiel aan, terwijl hij haar kloppes gaf in de hoop sneller te gaan.

VROEM!

Ben en juffrouw Moerman raceten nu over het voetpad. De mensen in de winkelstraat sprongen snel uit de weg!

‘KIJK UIT!’

‘HELP!’

‘HOU DIE JONGEN TEGEN!’

Intussen kwam juffrouw Moerman steeds dichterbij. Met een dik boek gaf ze haar scootmobiel fikse meppen tegen haar achterste.

BENG! BENG! BENG!

‘Kom op, Virginia!’ gilde ze, en Virginia schoot naar voren!

VROEM!

Geven alle mensen hun scootmobiel een naam alsof het een paard is? vroeg Ben zich af. Hij had geen tijd om er verder over na te denken, want juffrouw Moerman scheurde nu naast hem.

‘JIJ ZIT DIEP IN DE NESTEN, ONDERKRUIPSEL!’ schreeuwde ze.

‘Ik breng de boeken morgenvroeg meteen terug! Beloofd!’ riep hij.

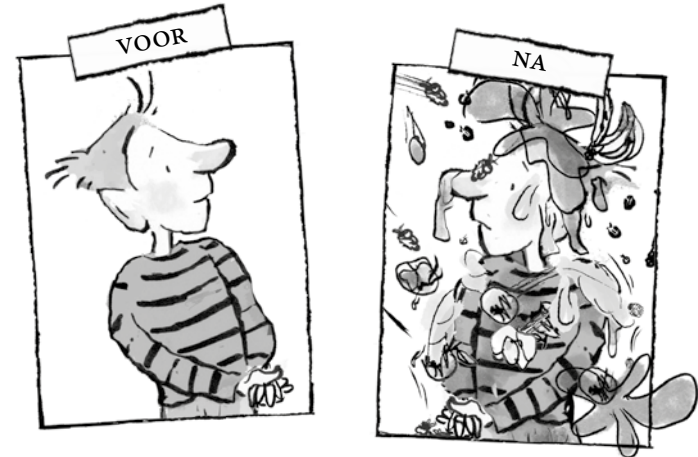
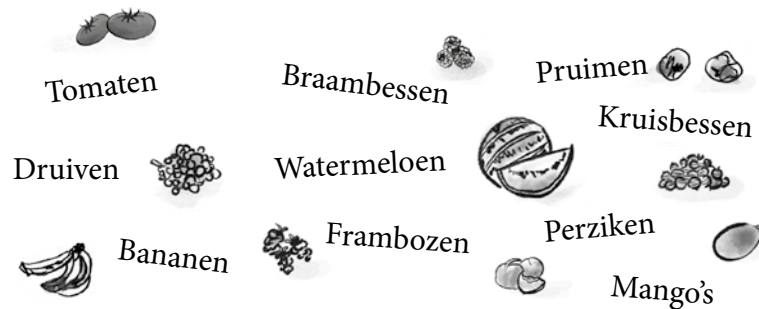
Met zijn ogen op juffrouw Moerman gericht, had hij niet gezien waar hij op afreed: een kruidenierswinkel met groenten en fruit uitgestald voor de deur. Ben knalde ertegenaan.

KIEPER!

SPAT!

Hij was nu helemaal **KLEVERIG!**

De jongen was van top tot teen bedekt met:

Hij leek wel een gigantische fruitlolly!

‘HELA!’ brulde de kruidenier. ‘KOM JIJ EENS EVEN TERUG!’

‘Sorry!’ riep Ben terug. ‘Ik kan nu niet stoppen!’

KLING! KLANG! KLETTER!

Ben keek naast zich en zag dat juffrouw Moerman hem ramde met haar scootmobiel!

‘Wat doet u?’ wilde Ben weten.

‘Maak haar af, Virginia!’ joelde juffrouw Moerman, en ze sloeg weer met het boek op het achtereind van haar scootmobiel.

BENG!

Ze stuurde scherp naar links, waardoor Ben een steegje in moest slaan.

‘HAHA!’ lachte juffrouw Moerman.

‘Wat is er zo grappig?’

'Je kunt geen kant op!'
'Welles!'
Ben wist dat er verderop een parkeerterrein was. Zo kon
hij ontsnappen!

Maar zodra hij het parkeerterrein op vluchtte, zag hij dat meneer Moeial hem op zijn driewieler stond op te wachten!

Ben kwam slippend tot stilstand.

PIIIIEP!

Hij keek naar links. Hij keek naar rechts. Hij werd omringeld door een leger oudjes! Ze waren met minstens twaalf. En ze hadden allemaal hun eigen voertuig bij.

Scootmobiel

Looprek

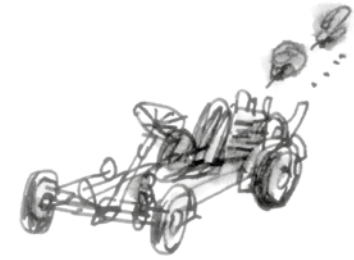
Elektrische rolstoel

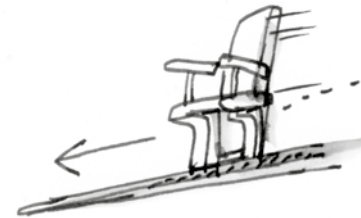
Elektrische driewieler

Racekarretje

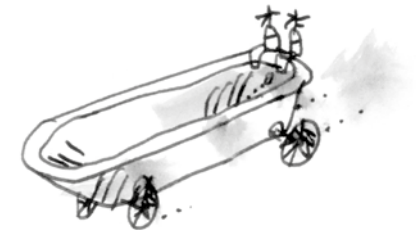

Rollator (een looprek op wieltjes)

Aangepaste traplift die zijwaarts gaat in plaats van naar boven en beneden

Bad op wieltjes

Skippybal

Winkelkarretje

Elektrische leunstoel

Ezel

De oudjes gingen in een kringetje om Ben heen staan.
De jongen kon geen kant op!

OP HET

VERKEERDE BEEN

‘**M**iauw! Of moet ik **PRRR** zeggen?’ riep meneer Moeial vanaf zijn driewieler.

‘Ik heb geen idee waar u het over heeft,’ protesteerde Ben.

‘O, dat weet je maar al te goed, Benjamin Herbert!’

‘Zeg maar Ben, hoor,’ antwoordde de jongen. ‘Hallo allemaal, trouwens! Wat een mooie dag, hè!’ riep hij naar de groep. Ben vond oude mensen leuk en zij hem ook. Maar deze bende op het parkeerterrein staarde hem knorrig aan. Iemand had hen waarschijnlijk wijsgemaakt dat hij de stoutste jongen op aarde was.

‘Ik zie dat je mijn zus, juffrouw Moerman, hebt ontmoet,’ ging meneer Moeial verder, terwijl hij naar de dame wees die Bens ontsnappingsroute achter hem versperde.

‘Jep!’ antwoordde Ben. ‘Het klikt supergoed tussen ons!’

‘Ze belde me vanuit de bibliotheek.’

‘Ik dacht al zoiets.’

Het leek meneer Moeial te irriteren dat de jongen hem een stap voor was.

‘Ze vertelde me over de boeken die je hebt geleend!’

‘Dat dacht ik ook al!’

‘Boeken die je rechtstreeks linken aan de misdaden.’

‘Mag ik even iets zeggen?’

‘Onderbreek me niet steeds, ja?’

‘Oké!’

‘Bedankt.’

‘Geen probleem.’

‘**HOU JE WAFFEL!**’

‘Gesnopen!’ antwoordde Ben, die deed alsof hij zijn mond dichttritte.

Een paar oudjes grinnikten. ‘**HAHA!**’

Dit was de druppel voor meneer Moeial. ‘Stilte! Ik heb alle leden van de **buurtwacht** hier opgetrommeld om jou te arresteren. Benjamin Hilary Herbert, ik heb mezelf hierbij gemachtigd om een **burgerarrest** op je uit te voeren!’

‘Op mij?’ riep Ben, die nog steeds op oma’s scootmobiel zat. ‘**U BENT NIET GOED SNIK!**’

‘Je was het hulpje van een juwelendief! Je gebruikt haar vluchtvoertuig nog steeds! En ik ben er heel erg zeker van dat jij achter deze lafhartige misdrijven zit! Hoe verklaar je anders die boekenkeuze van je, die je er rechtstreeks aan linkt?’

‘Boeken die,’ kwam juffrouw Moerman ertussen, ‘hij niet heeft laten afstempelen!’

‘**TUTTUT!**’ deden de oudjes. Het was duidelijk dat ze dat

een **BLOEDSERIEUZE MISDAAD** vonden.

Ben boog beschaamd zijn kleverige fruithoofd.

‘Wat heb je daarop te zeggen, jongen?’ vroeg meneer Moeial streng.

‘Als ik het masker van Toetanchamon en de **WERELDBEKER** had gestolen, zou ik deze boeken toch zeker niet lenen *na* de diefstal? Dan zou ik dat *ervoor* hebben gedaan!’

Meneer Moeial stond even met zijn mond vol tanden.

‘Klopt!’

‘Hij heeft een punt!’

‘Wat zei hij?’ mompelden de oudjes.

‘Hij probeert ons op het **VERKEERDE BEEN** te zetten!’ beweerde meneer Moeial vanaf zijn elektrische driewieler.

‘Ooo, ja.’

‘Op het verkeerde been!’

‘Het verkeerde wat, liefje?’

‘**BEEN!**’

‘**TEEN?**’

‘**NEE: BEEN!**’

‘Ooo, ja!’ kirden de oudjes weer.

‘Ik probeer jullie helemaal niet op het verkeerde been te zetten!’ zei Ben.

‘Op de verkeerde benen dan!’ grauwde juffrouw Moerman.

‘Hoe zie je dat voor je?’ vroeg haar broer.

‘Weet ik veel, het klinkt gewoon goed!’

‘Luister!’ riep Ben. ‘Ik probeer jullie niet op het verkeerde been te zetten en ook niet op de verkeerde benen of tenen of wat dan ook. Ik heb deze boeken geleend om erachter te komen wie de dief is!’

‘Tuurlijk, geloof ik meteen!’

‘Wat een onzin!’

‘Prietpraat!’

‘Gebazel, geboezel en gebeuzel!’

‘Achter slot en grendel ermee!’ joelden de oudjes.

‘Mond dicht allemaal!’ beval meneer Moeial, en het geroezemoes hield op. ‘Kijk, jongen, ik wil geen gedoe. Als je nu eens braaf met me meekomt naar het dichtstbijzijnde politiekantoor ...’

De smerissen! dacht Ben. Wat als ze nog gaan graven naar die nacht in de Tower?

Hij kon zwaar in de **PROBLEMEN** komen!

‘Ja, natuurlijk,’ loog hij, waarna hij het gaspedaal diep intrap-
te.

VROEM!

Bernadette de scootmobiel schoot ervandoor.

ZOEF!

‘GA ACHTER HEM AAN!’ brulde meneer Moeial.

Ben scheurde over het parkeerterrein, maar de **buurtwacht** versperde een voor een alle ontsnappingsroutes.

‘JE BENT OMSINGELD!’ gilde juffrouw Moerman. ‘GEEF JE OVER!’

Opnieuw drukte Ben het gaspedaal in en hij maakte een wheelie.

VROEM!

Bernadettes voorwielen gingen nu ook van de grond en ze vloog boven op een superlage Italiaanse sportwagen die er geparkeerd stond.

HOTS! deden de wielen van de scootmobiel toen ze over het dak van de auto reed.

HOTS! En nog een auto.

HOTS! En nog een.

Ben reed **Bernadette** over de motorkap en achterbak van alle auto’s op het parkeerterrein.

‘**GRIJP HEM!**’ riep meneer Moeial. Hij tilde het voorwiel van zijn driewieler de lucht in om achter de jongen aan te gaan.

Maar meneer Moeial had de verkeerde auto uitgekozen, want er zat nog iemand in! Het was Raj in zijn gammele oude autootje met **RAJ RACER** op de zijkanten gegraveerd.

‘Go, go, go, Ben!’ riep Raj, die wegreed met meneer Moeial boven op zijn dak.

‘Raj! Je bent een held! Megabedankt!’

‘STOP!’ riep meneer Moeial. Hij trapte op zijn remmen ...

P I I I I E P !

... terwijl hij het parkeerterrein verliet op het dak van de

RAJ RACER.

VROEM!

De oudjes keken hem stomverbaasd na.

‘STA DAAR TOCH NIET ZO TE STAAN! HELP ME!’ riep meneer Moeial.

De voltallige **buurtwacht** ging achter hun leider aan, die op het dak van het autootje van Raj de winkelstraat in gereden werd terwijl Ben ontsnapte!

Hij haastte zich naar huis en zette de scootmobiel weer uit het zicht in de garage.

‘Megabedankt, **Bernadette**. Je hebt oma en mij trots gemaakt vandaag!’ zei hij terwijl hij haar in het stopcontact stak. ‘Laad maar weer even op!’

Ben zei hallo tegen zijn moeder, die druk foto’s uit de **Schurung** aan het knippen was om ze in haar al bomvolle Flavio Flavioli-plakboek te kleven. Zijn vader was aan het werk in de supermarkt, waar hij blikken witte bonen met zijn leven bewaakte.

Ben liep meteen door naar zijn slaapkamer. Toen hij veilig binnen was, slaakte hij een enorme zucht van opluch-

ting. ‘HÈHÈ!’ Dat was op het nippertje ...

Maar hij zat nog niet op zijn bed of hij hoorde een geluid.

DING! DOING!

Het was de deurbel. Ben slikte. Hij wachtte tot zijn moeder de deur opendeed. Toen gluurde hij door zijn slaapkamerdeur om te zien wie het was.

Voor de deur stond een **POLITIEWAGEN!**

Ben kreeg meteen het gevoel dat hij ging ontploffen van **ANGST**.

Hij sloop op zijn tenen naar de deur van zijn slaapkamer en opende die op een heel klein kiertje zodat hij kon afluisteren.

‘Mevrouw Herbert?’ klonk een bekende stem van beneden.

‘Ja?’ antwoordde mam nerveus.

‘Ik ben agent Toffee. Mag ik even binnenkomen?’

Het gaat over uw zoon ...’

EEN
DUN SNORRETJE

Ben had de politieagent al eerder ontmoet. Agent Toffee had Ben en zijn oma tegengehouden toen ze met **Bernadette** over de snelweg reden, op weg naar Londen om de *kroonjuwelen* te stelen. De twee hadden hem afgewimpeld met een of ander stom smoesje toen hij vragen stelde over hun wetsuits en de kilometers huishoudfolie die ze bij zich hadden. Ze hadden verzonnen dat ze op weg waren naar een onderwaterbijeenkomst van de **VRIENDEN VAN DE HUISHOUDFOLIE!** Vreemd genoeg had agent Toffee hen geloofd!

De aardige agent gaf het bijzondere stel internationale juwelendieven een lift met zijn politiewagen en reed hen helemaal naar de Tower. Toen ze daarna eindelijk weer thuis waren gekomen en meneer Moeial hen ervan beschuldigde de *kroonjuwelen* te hebben gestolen, was Toffee hun alibi. Toen Toffee het voor hen opnam, gingen Ben en zijn oma vrijuit. Een bijzonder nachtje politiewerk van agent Toffee!

Toffee was een stevige man met een dun snorretje dat

zijn grote ronde gezicht er alleen maar groter en ronder uit deed zien. Hij was een typische hedendaagse agent:

Terwijl mam agent Toffee voorging naar de woonkamer, trippelde Ben de trap af zodat hij kon horen wat ze zeiden.

‘Het hoofd van een van onze **buurtwachten** heeft zich net bij het politiekantoor gemeld om uw zoon aan te geven.’

‘Wie?’ wilde mam weten.

‘Dat kan ik niet zeggen.’

‘Was het meneer Moerman?’

‘Ja.’

‘En hij gaf Ben aan? Waarom in hemelsnaam?’

‘Hij had een lange lijst overtredingen bij zich, mevrouw.’

‘Dat geloof ik niet! Hij is altijd zo’n brave jongen!’

‘Dat zeggen ze allemaal!’

‘Wat heeft hij dan gedaan?’

‘Hij heeft niet één maar twee boeken meegenomen uit de bibliotheek zonder ze te laten afstempelen.’

‘Moet je daarvoor naar de gevangenis?’

‘Als je ze nooit maar dan ook **NOOIT** meer terugbrengt waarschijnlijk wel, ja.’

‘O jee.’

‘Hij heeft zich onbeleefd gedragen tegen een groep senioren.’

‘Echt? Mijn Ben? Hij is anders altijd zo goed met oude mensen, net als mijn man.’

‘Hij heeft over geparkeerde auto’s gereden met een scootmobiel.’

‘Het wordt steeds erger! Het spijt me zo. Dit is afschuwelijk! Weet u wie ik de schuld geef?’

‘Zijn moeder?’ vroeg agent Toffee.

‘Nee! Dat ben ik!’

‘O, ja. Dat is ook zo.’

Ben probeerde vanaf zijn verstopplek zijn lach in te houden.

‘Zijn grootmoeder!’ ging mam verder.

‘Zou u denken?’

‘O, ja! Ze waren twee handen op één buik. En net voor haar dood bracht oma die jongen op de gekste ideeën.’

‘U meent het.’

Aan de andere kant van de deur slikte Ben.

SLIK!

‘Ja! Ze liet hem die scootmobiel van haar na, kunt u het geloven? We hebben hem gezegd dat hij er pas mee mag rijden als hij groot is! Geen zorgen, agent Toffee! Ik neem zijn sleutels meteen in beslag!’

‘Lijkt me een goed idee!’

‘Ik ben er helemaal ondersteboven van! Lust u een kopje thee, agent Toffee? Ik heb net een pot gezet.’

‘Graag, mevrouw! Heeft u ook koekjes?’

‘Natuurlijk! Dat had ik moeten vragen! Hoeveel wilt u er?’

‘O, doe maar één ...’

‘Komt in orde.’

‘... pak.’

‘Zijn jamkoekjes goed?’

‘Dat zijn mijn lievelings!’

Achter de deur van de woonkamer slikte Ben zijn woede in. Dat waren zijn

jamkoekjes! Dat was zijn meest favoriete koekje in de hele wereld! *Laat Toffee de boel niet opsmikkelen!* Het was even stil toen mam de keuken in verdween.

‘Alstublieft,’ zei ze toen ze weer terug was.

‘Ooo! Lekker, dank u,’ antwoordde agent Toffee.

Vervolgens klonken er allerlei slurp- en smakgeluiden.

SLURP!

KRAK! SMAK!

SLURP!

En toen een boer.

‘**BURP!** Excuseer!’

‘Geeft niet! Moet u me nog iets vertellen, agent Toffee? Ik vrees dat mijn moederhart dan zal breken!’

Mam was altijd heel **DRAMATISCH!**

‘Jawel, mevrouw. En nu wordt het serieus.’

‘Serieuzer dan met een scootmobiel over geparkeerde auto’s rijden?’

‘Ik ben bang van wel.’

‘Verlos me dan uit mijn lijden! Alstublieft!’

‘Uw zoon, Benjamin Herbert, wordt ervan beschuldigd het masker van Toetanchamon te hebben gestolen ...’

Het klonk alsof iemand thee door de woonkamer proestte.

SPROEI!

‘O neeeee! Ik heb nog een slok thee nodig om over de schok heen te komen!’ riep mam.

‘En de **WERELDBEKER!**’

SPROEI!

Weer werd er thee door de kamer geproest.

‘O, er is toch niets op u terechtgekomen, agent Toffee?’ vroeg mam.

‘Maar een klein druppeltje!’

Ben gluurde door de kier van de deur. De politieagent wilde duidelijk niet onbeleefd zijn. Hij was van top tot teen doorweekt met thee.

‘Denkt u dat mijn Benjamin achter die diefstallen zit?’ vroeg mam ongelovig.

‘De politie heeft geen spoor van de dader en nu wordt uw zoon beschuldigd, mevrouw. We moeten dit bloedserieus nemen.’

‘**BENJAMIN!**’ brulde ze.

‘Ja!’ antwoordde Ben, die zijn stem zo probeerde te verdraaien dat die van boven leek te komen en niet alsof hij vlak achter de deur van de woonkamer stond.

‘**KOM NAAR BENEDEN! EN GEEN GETREUZEL!**’

‘Ik ben net die lekkende kraan aan het repareren!’ loog hij.

‘Die lekkende kraan kan wachten! **JIJ KOMT NÚ NAAR BENEDEN!**’

Toen maakte Ben het geluid van zijn voeten die de trap afdaalden.

STAMP! STAMP! STAMP!

Hij stampte eerst zachtjes met zijn voeten op de grond en ging toen steeds harder stampen, om uiteindelijk buiten adem de deur open te gooien.

‘Waarom moest ik zo snel komen, mam?’ bracht hij hijgend uit.

‘Kijk wie we daar hebben. Wij hebben elkaar al eens eerder ontmoet, jongeman,’ zei agent Toffee.

‘Kennen jullie elkaar?’ vroeg mam.

Alle ogen waren nu op Ben gericht.

‘Benjamin,’ stak mam van wal. ‘Ik denk dat jij ons wat uit te leggen hebt!’

‘Waarover?’ vroeg Ben, die in de deuropening van de woonkamer stond. Agent Toffee en zijn moeder staarden hem met een afkeurende blik aan.

‘Knul, we hebben klachten over je gekregen van de **buurtwacht,**’ begon de politieagent.

‘Wie van de buurtwacht?’ vroeg Ben.

‘Dat mag ik niet zeggen.’

‘Meneer Moerman?’

‘Ja. O! Dat had ik niet moeten zeggen. Het kan net zo goed iemand anders geweest zijn.’

‘Maar hij *was* het wel, toch?’

‘Ja,’ flapte agent Toffee eruit, waarna hij gefrustreerd tegen zijn voorhoofd sloeg.

SMAK!

‘Ik hoor dat jij het masker van Toetanchamon en de **WERELDBEKER** hebt gestolen. Als je meer zakgeld wilde, had je het gewoon moeten vragen!’ zei mam.

‘Ik heb ze niet gestolen!’ protesteerde Ben.

‘Tja, die meneer Moerman van de **buurtwacht** beweert anders van wel!’

‘Die meneer is gevaarlijk! Hij heeft me van allerlei idiote dingen beschuldigd!’

‘Zoals?’ vroeg mam.

‘Dat hij de *kroonjuwelen* heeft gestolen uit de Tower!’ bracht agent Toffee in.

Mam schudde haar hoofd. Ze kon haar oren niet geloven.

‘Heb jij de *kroonjuwelen* gestolen, Benjamin?’ vroeg ze ernstig.

‘NEE!’ riep hij. ‘Natuurlijk niet!’

Hij loog maar een heel klein beetje. Ben en oma hadden wel geprobeerd ze te stelen, maar ze waren met lege handen weggevlucht toen de koningin hen op hetaar daad betrapte.

‘Dat was de eerste keer dat ik uw zoon ontmoette, mevrouw,’ zei agent Toffee. ‘Iets meer dan een jaar geleden, als ik me het goed herinner. Het was heel laat in de avond en de jongen was op stap met zijn grootmoeder.’

‘Ik wist het! Die oude trien had altijd van die snode plannetjes! Wat deed je toen zo laat nog buiten met je oma, Benjamin?’ wilde mam weten.

‘Ja, eh, dus, we waren gewoon ... je weet wel,’ hakte Ben.

‘Nee! Dat weet ik niet!’

‘Jullie waren op weg naar een bijeenkomst van de **VRIENDEN VAN DE HUISHOUDFOLIE,**’ hielp agent Toffee.

‘O ja, nu weet ik het weer! Dank u!’ zei Ben, die hard zijn best deed blij te klinken, maar daar jammerlijk in faalde.

‘Je bent helemaal geen vriend van huishoudfolie!’ riep mam. ‘Je bent nooit een vriend geweest van huishoudfolie! Ik moet je lunch altijd in aluminiumfolie inpakken!’

Agent Toffee kneep zijn ogen tot spleetjes en zijn snorretje trilde. ‘Nu weet ik echt niet meer wat ik nog moet geloven!’

‘Ik ben wel een vriend van huishoudfolie!’ zei Ben. ‘Je boterham met ei stinkt gewoon een beetje en aluminiumfolie houdt de stank beter tegen!’

‘Hoe durf je mijn boterham met ei te beledigen!’

‘Misschien kunnen we dit gesprek beter voortzetten op het politiekantoor, Benjamin,’ zei Toffee.

Mam wierp zich aan de voeten van agent Toffee. ‘Arresteer hem alstublieft niet, agent Toffee! Ik smeed u! De schaamte zou me te veel worden!’

‘Op dit moment hebben we niet genoeg bewijs om uw zoon te arresteren.’

‘Pfiew!’ deed Ben.

‘Maar we zullen dit verder onderzoeken.’

‘Natuurlijk. U moet wel. Maar, agent Toffee, wat doe ik nu met hem?’

‘Mevrouw, verlies die jongen niet uit het oog!’ zei agent Toffee beslist.

‘Geen zorgen, agent Toffee!’ antwoordde ze. ‘Benjamin Herbert, je krijgt wel degelijk ...

HUISARREST!’

DE HOOFD-
VERDACHTE

‘MA-HAM!’ zeurde Ben zodra agent Toffee vertrokken was met een pak sandwichkoekjes ‘voor onderweg’.

‘Geen GEMA-HAM!’ snauwde mam. ‘Ik wil niet nog een keer meemaken dat de hele straat een politiewagen voor onze deur ziet staan! Ik schaam me dood!’

‘Maar dit is niet eerlijk! Je kunt me geen huisarrest geven. Ik heb niks verkeerd gedaan.’

‘Boeken meenemen uit de bibliotheek zonder ze te laten afstempelen! Onbeleefd gedrag tegen een groepje betrokken ouderen! Met oma’s scooter over autodaken rijden!’

‘Ja, oké, die dingen. Maar verder heb ik helemaal niks verkeerd gedaan!’

‘Hoe dan ook, je kunt al die tijd thuis nuttig gebruiken en ...’

‘De boiler repareren?’ vroeg Ben hoopvol.

‘Nee! Nee! Nee!’ stampvoette mam. ‘Iets veel belangrijkers!’

Ben wist dat dit maar één ding kon betekenen. *'Ballroomdansen?'* opperde hij.

'Hoe raad je het?' kraaide ze terwijl ze de **GHAGHAGA** door de woonkamer danste.

Opeens kreeg Ben een idee. Een idee waardoor hij weer vrij zou zijn. Hij kon echt geen huisarrest hebben nu hij niet alleen verdacht werd door de **buurtwacht**, maar ook nog eens door de politie. Hij moest doorgaan met zijn spuurwerk. Alleen zo kon hij ervoor zorgen dat hij geen **HOOFDVERDACHTE** meer was.

Als hij deel zou nemen aan de danswedstrijd, moesten ze hem wel naar buiten laten gaan.

Niks geen huisarrest meer!

Er waren wel een paar probleempjes.

Ten eerste zou hij voor de koningin moeten dansen!

De ouders van Ben wisten helemaal niet dat Ben en zijn oma haar hadden ontmoet tijdens hun nachtelijke uitje naar de Tower. Wat als de koningin hem herkende? Wie weet verklikte ze hem wel! Dan had hij heel wat uit te leggen.

Ten tweede, en dit was een nog groter probleem, kon Ben niet dansen! Totaal niet! **Nog geen pasje!**

Maar alles was beter dan de cel in vliegen voor iets wat hij niet gedaan had! En als Ben niet naar buiten kon om de echte dief op te sporen zou dat sowieso gebeuren.

Ben ademde diep in. Zo meteen moest hij toneelspelen als een steracteur.

'Ma-ham,' begon Ben.

'Ja, Benjamin?'

'Ik zat te denken aan je voorstel om jouw *ballroom-danspartner* te worden ...'

'O, ja?' vroeg mam.

De jongen had de valstrik gelegd. Nu moest ze er alleen nog in lopen.

'En ik heb besloten ...'

'Ja?'

'... dat ik het doe!'

'YES!' gilte mam, die letterlijk een gat in de lucht sprong.

'Maar!'

'O.'

'Maar ...'

'Ik wist niet dat er een maar zou zijn.'

'Maar ik doe het alleen als ik geen huisarrest krijg! Als ik niet naar buiten mag, kan ik ook niet met je dansen in de Royal Albert Hall, of wel?'

Het was op een vreemde manier logisch.

'Mmm ... Daar moet ik eens heel lang en diep over nadenken,' zei mam.

Toen, een halve seconde later, jubelde ze: **'BENJAMIN, JE HUISARREST IS VANAF NU VOORBIJ!'**

Niemand had ooit eerder zo kort huisarrest gehad! Nog geen minuut!

‘JIPPIE!’ juichte Ben, waarna hij meteen een ~~voeds~~**BANG** blik in zijn ogen kreeg. Nu kon hij er niet meer onderuit.

Mam merkte er niets van: die was vrolijk door de woonkamer aan het walsen.

‘Moeder en zoon die samen dansen! Het publiek gaat uit z’n dak! Eerst de Royal Albert Hall, dan de rest van de wereld.’

‘De wat?’ sputterde Ben.

‘Je hebt gelijk! Eén stap tegelijk! We hebben maar tot zondag!’

‘Zondag?’

‘Dan vindt de wedstrijd plaats. Over iets minder dan een week! Ik moet dringend beginnen aan onze danspakjes!’ Mam hield de mouw van haar jurk bij het gezicht van haar zoon. ‘Paars staat je niet.’

‘Gelukkig niet!’

‘Een lichtere kleur zou beter bij je passen. Ik weet het! **ROZE!**’

‘Wat de ...?’

Voor Ben kon vloeken, kwam pap thuis van zijn werk in de supermarkt.

‘Ik zag net een politiewagen voor het huis staan,’ zei hij terwijl hij binnenstroomde. ‘Wat deed die hier?’

‘O! Niets om je druk over te maken!’ zei mam tot Bens verbazing. ‘Maar moet je horen: Ben is mijn kersverse *ballroomdanspartner!*’

‘GOED ZO, JONGEN!’ riep pap. ‘Ik wist dat *ballroomdansen* in je bloed zat!’

‘Jep,’ reageerde Ben. Voordat hij nog een woord kon uitbrengen had mam zijn handen al vast en zwierde ze hem door de woonkamer.

‘HUPSAKEE, JONGEN!’ kraaide ze, gelukkiger dan ooit.

‘DANSEN MAAR!’